

சுரங்கம்

இதழ் - 179

செப். 02, - செப். 15 - 1999

விலை ரூபா 10. 00

**பொ.ஐ.மு.வின் ஐந்து வருட
காட்டாட்சிக்கு
ஒரு சடங்கு!**

'கல்லோயா பொன் விழா'

ஆக்கிரமிப்புக்கு

அரை நூற்றாண்டு வயது!

உதயன்:

தாக்கியவர் யாரோ?

ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு, அரசியல் நீரோட்டத்தில் இணைந்து, அரசுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டு வருகின்ற ரெலோ இயக்கத்திற்கும், அரசு படைகளுக்கும் இடையே இப்போது முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அண்மைக் காலமாக வவுனியாப் பிரதேசத்தில் விடுதலைப் புலிகள் அரசு படைகள் மீது நடத்திய தாக்குதல்களையடுத்து, ரெலோ இயக்க முகாம்கள் மீது அடுத்தடுத்து இரண்டு தடவைகள் படையினர் தாக்குதல்களை நடத்தியுள்ளார்கள்.

கடைசியாகக் கடந்த 25 ஆம் திகதி வவுனியா - மன்னார் வீதியில் உள்ள வேப்பங்குளம் பகுதியில் பொலிஸ் நிலை ஒன்றின் மீது விடுதலைப் புலிகள் நடத்திய கைக்குண்டுத் தாக்குதலில் ஒரு பொலிசார் காயமடைந்த சம்பவத்தை அடுத்து, கூடாரம் ஒரு மைல் தொலைவில் உள்ள உக்குளங்குளம் என்னுமிடத்தில் உள்ள ரெலோவின் பிரதான முகாமிற்குச் சென்ற படையினர், அந்த முகாமை முற்றாக எரித்து அழித்துள்ளதுடன், அங்கிருந்தவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தியதுடன் துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் செய்துள்ளார்கள். இதில் காயமடைந்த 05 பேரில் 03 பேரைக் கைக்குண்டுத் தாக்குதல் சம்பந்தமாக விசாரணை செய்வதற்காகப் பொலிசார் கைது செய்துள்ளார்கள்.

அனுராதபுர அரசாங்க வைத்தியசாலை வார்டில் சிகிச்சை பெற்று வந்த தீபன் என்றழைக்கப்படுகின்ற சுப்பிரமணியம் தேவன், வைத்தியசாலையிலேயே காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். மில்லி ஆகிய இரண்டு உறுப்பினர்களும் காயமடைந்து கொழும்பில் வெள்ளைத்தையிலுள்ள டெல்மன் தனியார் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்றதன் பின்னர், வெளிநோயாளர் பிரிவிற்குச் சிகிச்சைக்காகத் தமது கொழும்பு அலுவலகத்தில் இருந்து புறப்பட்ட வேளையில் பம்பலப்பிட்டி பொலிசாரினால் கைது செய்யப்பட்டு, வவுனியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் வெளிப்படையாக இராணுவத்துடன் இணைந்து, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகச் செயற்படுகின்ற ரெலோவை, வவுனியாவில் இராணுவத்தினரும், குறிப்பாக அதிரடிப் படையினரும் ஏன் விரோதக் கண்கொண்டு பார்க்கின்றார்கள் என்பது தான் பொதுவாக மக்களிடம் எழுகின்ற கேள்வி. வேப்பங்குளத்திலும், பட்டாணிச்சிப்புளியங்குளத்திலும் விடுதலைப் புலிகளினால் நடத்தப்பட்ட இரண்டு தாக்குதல்களில் மொத்தமாக 07 பேர் படைத்தரப்பில் காயமடைந்தார்கள். பட்டாணிச்சிப்புளியங்குளம் கிளைமோர் கண்ணி வெடித் தாக்குதலில், இராணுவத்தின் சிறப்புப் படையணியைச் சேர்ந்த 06 சிப்பாய்கள் காயமடைந்தார்கள். வேப்பங்குளம் கைக்குண்டுத் தாக்குதலில் ஒரு பொலிசார் காயமடைந்தார். இந்த இரண்டு தாக்குதலிலும் படைத்தரப்பினருக்கு உயிரிழப்புக்கள் ஏற்படவில்லை. இருப்பினும் இந்த இடங்களை அண்டிய பிரதேசங்களில் ரெலோ முகாம்களைத் தேடிச் சென்று, படையினர் தாக்குதல்களை நடத்தியுள்ளார்கள்.

வவுனியாவைப் பொறுத்த மட்டில், ரெலோ இயக்கத்திற்கும், புளொட் இயக்கத்திற்கும் இடையே மோதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இரு தரப்பினரும் தாக்குதல்களில் மாறி மாறி ஈடுபட்டதில், பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். கோவில்களும் பகுதிகளில் அடுத்தடுத்து இடம்

பெற்ற கிளைமோர் கண்ணி வெடித் தாக்குதல்களை விடுதலைப் புலிகள் நடத்துவதற்கு ரெலோ இயக்கத்தினரே புலிகளுக்கு உதவியாக இருந்தார்கள் என்று புளொட்

மூலம் தம்மை அரசாங்கம் தனது விருப்பத்திற்குப் பணிய வைக்க முடியாது என்றும், தமது கட்சி மேற்கொள்கின்ற சுதந்திரமான முடிவுகளின்படியே தாங்கள்

விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதற்குத் தமிழ் இளைஞர்களை இராணுவத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும் முயற்சியை இராணுவம் மேற்கொண்ட

வீரபுரம் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட ஓடிச் சென்றபோது, அங்கு கோவில் பூசையில் கலந்து கொள்வதற்காக வந்திருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். உறுப்பினர்கள் காயமடைந்தவர்களை மோட்டார் சைக்கிள்களில் ஏற்றி, செட்டிகுளம் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளார்கள். வைத்தியசாலைக்கு வந்து பார்வையிட்ட பொலிசார், காயமடைந்தவர்களையும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். உறுப்பினர்களையும் தாக்கியதுடன், மறைவானன என்ற இயக்க உறுப்பினரைக் கைது செய்து விசாரணைக்கு உட்படுத்திய பின்னர் விடுதலை செய்துள்ளார்கள்.

இதே வேளையில், கிளைமோர் கண்ணித் வெடித் தாக்குதல் பற்றிக் கேள்வியுற்ற சில ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். இயக்க உறுப்பினர்கள் தாக்குதல் நடைபெற்ற இடத்திற்குச் சென்றுள்ளார்கள். அப்போது அங்கு வந்த பொலிசார் இவர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததில், வில்வராஜா என்ற உறுப்பினர் கொல்லப்பட்டுள்ளார்.

கண்ணி வெடிச் சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்ட பொலிசார் நால்வரின் சடலங்கள்தான் வில்வராஜாவின் சடலத்தையும் பொலிசார் வவுனியாவுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அத்துடன், அங்கு சடலங்களைப் பார்வையிடுவதற்காக வருகை தந்த நீதிவாநிடம் கொல்லப்பட்ட வில்வராஜா கண்ணி வெடித் தாக்குதலை நடத்த வந்த விடுதலைப் புலிகள் உறுப்பினர் ஒருவர் எனக் கூறி, அவரிடமிருந்து கைப்பற்றியதாகக் கூறித் தண்ணீர் காண்கள், கைக்குண்டுகள் என்பவற்றையும் காட்டியுள்ளார்கள்.

ஆயினும், வைத்தியசாலைக்கு வில்வராஜாவின் சடலத்தை அடையாளம் காட்டுவதற்காகச் சென்றிருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். உறுப்பினர்கள், வில்வராஜா தமது கட்சி உறுப்பினர் என்றும், அவருக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லையென்றும் எடுத்துக் கூறி, பொலிசாரின் நடவடிக்கை முயற்சிகளுக்குக் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகள் ஊடுருவியிருந்து உச்சக் கட்டப் பாதுகாப்பு உள்ள இடங்களில் இராணுவத்தினர், பொலிசார் மீது நடத்தி வருகின்ற தாக்குதல்களில், பொது மக்கள் காயம் அடைகின்றார்கள். அதேபோல, பல அப்பாலிகள் உயிரிழப்பதும் நடைபெற்று வருகின்றது. இதே வேளையில், புலிகள் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு ரெலோ உதவி செய்து வருகின்றது என்ற அனுமானத்தில் தாக்குதல் நடத்தி வருவதும், இப்போது, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். உறுப்பினரைச் சுட்டுக் கொன்றது மட்டுமல்லாமல், அவரைப் புலி உறுப்பினர் என்று காட்டுவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சியும் தமிழர்கள் என்றால், அனைவரும் புலிகளே என்ற பெரும்பான்மைத் தனமான சிந்தனை வெளிப்பாட்டைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

இந்த நிலையில், இந்த அரசாங்கத்திற்கு வால் பிடித்து, அற்ப சுகங்களுக்காகத் தமிழ்க் குழுக்கள் செயற்பட்டு வருவது சுய மரியாதையற்ற செயலாகும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொள்வார்களா?

துரையன்

மோதல் தொடர்கிறது... ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். பின் மீதும் பாய்ச்சல்!

இயக்கத்தினர் வெளிப்படையாகவே குற்றம் சாட்டி வருகின்றார்கள். இதனை ரெலோ முற்றாக மறுத்துள்ள போதிலும், இந்த வகையிலேயே இராணுவத் தரப்பினரும், ரெலோ இயக்கத்திற்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே தொடர்புகள் இருப்பதாகக் கருதுவதாகத் தெரிகின்றது.

ஆயினும், ரெலோ இயக்கத்தினர், இராணுவத்தின் துணைப் படைக்குத் தமது உறுப்பினர்களைக் கொடுத்து, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டு உதவாத காரணத்தினாலும், பாராளுமன்றத்தில், அவசர காலச் சட்ட நீடிப்புப் பிரேரணைக்கு அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களிக்காத காரணத்தினாலும் தமது உறுப்பினர்கள் மீது தாக்குதல்கள் நடத்தப்படுவதாக டெலோ

செயற்பட முடியும் என்றும் அவர் தெரிவித்துள்ளார். தமது உறுப்பினர்கள் மீது அரசு படைகள் தாக்குதல் நடத்துவதானது, தம்மை 1983 ஆம் ஆண்டு நிலைக்குத் தள்ளுவதற்கே உதவும் என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.

தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்திப் போராட்டம் நடத்தி வந்த வேளையில், இனப் பிரச்சினையில் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைக்க முயன்ற இந்தியாவின் கூற்றுக்கு ஏற்ப, தமிழ்க் குழுக்கள் அரசியல் நீரோட்டத்தில் இணைந்து கொண்டன. ஆனாலும், தனித்து நின்று தொடர்ந்தும் ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்தி வருகின்ற விடுதலைப் புலிகளை இல்லாமல் செய்யும் முயற்சியில், தமிழ்க் குழுக்களை அரசாங்கம் முழுமையாகப் பயன்படுத்த முனைகிறது. இவ்வாறான அரசின்

போதிலும், அது வெற்றியளிக்கவில்லை. மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், வவுனியா போன்ற இடங்களில் தமிழ் இளைஞர்களை இராணுவத்திற்குத் (திருடுவதற்கு?) திரட்டுவதற்குப் பல தடவைகள் இராணுவம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. எனினும் அது கைகூடவில்லை.

இதனையடுத்து, இராணுவத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆளணிப் பற்றாக்குறையைப் போக்குவதற்காக, இராணுவத்துடன் சேர்ந்து இயங்கும் தமிழ்க் குழுக்களை இராணுவத்தின் துணைப் படையாகச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் சரிவரவில்லை. இதனால் ஆத்திரமுற்ற நிலையிலேயே, ரெலோ மீதான தாக்குதல்களை இராணுவம் தொடங்கியுள்ளதோ என்னும்

சந்தேகமும் ஏற்பட்டுள்ளது.

கடந்த செவ்வாய்க் கிழமை காலை 10 மணி யளவில் செட்டிகுளத்தில் இருந்து அவரந்தலவ என்ற இடத்தில் உள்ள பொலிஸ் நிலையத்திற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த பொலிஸ் ஜீப்பினில் மீது விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொண்ட கிளைமோர் கண்ணி வெடித் தாக்குதலில் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் உட்பட 04 பொலிசார் கொல்லப்பட்டார்கள். ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டர்

இயக்கத்தின் தலைவரும், பாராளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய அடைக்கலநாதன் செல்வம் தெரிவிக்கின்றார். இவ்வாறான தாக்குதல்களின்

தந்திர நடவடிக்கையால் ஏற்பட்ட நெருக்கடியில் படையினரின் வெளிப்பாடே ரெலோ மீதான இந்தத் தாக்குதல்கள் என்றும் பலரும் கருதுகின்றார்கள்.

காயமடைந்தார். சம்பவ இடத்தில் வீதியில் சிறிய பாலம் ஒன்றை அமைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த 03 சிவிலியன்களும் காயமடைந்தார்கள். இவர்களில் இருவர் அருகில் உள்ள

நீண்ட காலமாகத் தமிழ் மக்களுடைய விருப்பங்களையும், ஆசைகளையும் அறியாதவர்களும், தெரியாதவர்களுமே தமிழ் மக்களின் விருப்பங்களைச் சிங்கள மக்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனர். "புலிகளிடம் இருந்து எங்களை விடுவியுங்கோ" என்று தமிழ் மக்கள் தங்களிடம் கேட்பதாக இந்த அரசு கூறிக் கொண்டு, இதை தென்னிலங்கை சிங்கள மக்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் சொல்லிக் கொண்டு, வெளிநாடுகளில் இருந்து குண்டை வேண்டி வந்து தமிழர்களின் தலையிலே போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. உண்மையில் "எதையும் அறியாமல் கதையாதே" என்று கிராமிய மக்கள் கூறுவர். இந்த அரசாங்கமும் இவ்வளவு காலமும் எதையும் அறியாமலே ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களைப் பலி கொடுத்திருக்கின்றது. இதை இன்னமும் விளக்கமாக அண்மையில் வெளிநாட்டிலுலகின் அமைச்சர் "இன்னமும் புலிகளின் மனதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை" எனக் கூறியிருக்கின்றார். எனவே இவ்வளவு காலமும் தமிழர்களுடைய மனதையும், புலிகளின் மனதையும் அறியாமலே சமாதானத்துக்கான வேலைகளை செய்திருக்கின்றோம் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றார் அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர். உண்மையில் யுத்தம் வேண்டாம் என்று கூறுகின்ற அமைப்புகளும், சமாதானத்துக்குப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த வேண்டும் என்று கூறுகின்ற அரசும் ஒன்றைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். யுத்தத்துக்கான காரணிகள் என்ன? யுத்தம் ஏன் நடக்கின்றது என்பதையும், என்ன நடந்தால் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை வெற்றியளிக்கும் என்பதையும் புரிந்து கொண்டால் மாத்திரமே இந்த நாட்டில் சமாதானம் கிட்டும். இதை அண்மையில் மட்டக்களப்புக்கு விஜயம் செய்த தென்னிலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களுக்கு மிகவும் தெளிவாக இங்குள்ள மக்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். இங்குள்ள

இருந்தது. இதில் நான்கு விடயங்கள் சிங்கள மக்களுக்கும், சிங்கள அரசுக்கும் பத்திரிகையாளர் மூலமாகச் சொல்லப்பட வேண்டும் எனத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது.

01. வடக்குக் கிழக்கு எங்களுடைய பிரதேசம்.
02. எங்கட பிரதேசத்தில் இராணுவம் வேண்டாம். இவர்கள் இங்கு இருக்கிறதால்தான் நிம்மதி இல்லாமல் பயத்தோட வாழ்றம்.
03. புலிகள் இராணுவத்திடம் இருந்து எங்களைப் பாதுகாக்கின்றார்கள்.
04. புலிகளோடு பேசுதான் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும்.

இந்த விடயங்கள் சென்ற கிராமங்களில் எல்லாம் மிகவும் அழுத்திக் கூறப்பட்டதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. கோரளைப்பற்று, கிரான் என்ற இடத்தில் கருங்காலியடிச்சேனை என்ற கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்தோம். அங்கே இருந்த கூட்டத்தில் 30க்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் இருந்தனர். இதில் 21 பெண்கள் விதவைகள். இவர்களுடைய கணவர்களையும், பிள்ளைகளையும் இராணுவத்தினரே அழித்தொழித்திருந்தனர். இதிலிருந்து விதவைப் பெண் ஒருவர் குறிப்பிடுகையில் "பொன் கொழிக்கும் இந்த யூயில குரங்குக் குட்டிய வயித்தில கட்டித்துத் திரியிறதுபோல எங்க-

உங்கட பகுதியில இராணுவத்தோடு நிம்மதியாக இருப்பதுபோல எங்கட இடத்தில நாங்களும் எங்களுக்காகப் போராடுறவங்களோட நிம்மதியாக வாழுவம் என்று, இராணுவம் போனால் புலிகளுடன் இருக்க முடியுமா என்று கேட்ட பத்திரிகையாளருக்குப் பதில் கூறப்பட்டது. கொழும்பில் குண்டு வெடிப்பும், தலதா மாளிகைக் குண்டு வெடிப்புத் தொடர்பாகவும் கேட்டபோது, கொழும்பில் குண்டு வெடிப்பது சிங்கள மக்களைக் கொல்வதற்கல்ல, சிங்கள மக்கள் எங்களுக்கு எதிரியுமல்ல, சிங்கள மக்கள் எங்களின் எதிரியுமல்ல. எங்களை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த அரசாங்கமும், இராணுவமும் எங்களுக்கு எதிரி. இங்குள்ள எத்தனையோ புனித ஆலயங்கள் இராணுவத்தினரால் தகர்க்கப்பட்டிருக்கு. 12 வருடத்துக்கு ஒரு தடவைதான் சும்பாபிசேஷகம் எங்கட கோயில்ல நடக்கிறது. ஆனால் இராணுவம் சப்பாத்துக் காலுடன் மூலஸ்தானம் வரை சென்று வாறாங்க. இண்டைக்கும் கூட (24.08.99) இராணுவம் சித்தாண்டிக் கோயில் கோபுரத்தில் சப்பாத்துக் காலுடன் ஏறி குண்டு தேடினார்கள். இவைகள் எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா என இளைஞன் ஒருவன் கேட்டான். இன்றைக்கும் நான் ரோட்டால் வரக்குள்ள

வந்து உங்களைக் கவனிப்பதில் - லையா என்று கேட்டபோது, அவர்கள் நாங்க இங்க "பேத்த கண்ட குட்டியள்" என்று தான் சொல்லுவம். அவர்கள் கணக்கில் எடுக்கிறல்ல என்று ஒரு வா கூறினார். என்ன தந்தால் பிரச்சினை தீரும் என்று பத்திரிகையாளர் ஒரு வா கேட்டதுக்கு 50 வயது மிக்க ஒரு வர் எங்களுக்கு "தமிழீழம் தான் வேணும்" என்று சொன்னார். தமிழீழத்தை விடக் குறைந்த தீர்வுக்குப் பிரபாகரன் ஒத்துக் கொண்டால் என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டதுக்கு "எங்களுக்காகப் போராடுகிற ஒரே ஒரு தலைவன் பிரபாகரன். அவர் எடுக்கிற முடிவுக்கு நாங்கள் தயார்." என அழுத்தமாகக் குறிப்பிட்டார். இதேவேளை அங்கு இரு "புலி" உறுப்பினர்களும் பிரசன்னமா-

யிற்று அதாவது ஐக்கிய இலங்கைக் குள்தான் பிரச்சினைத் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற மாதிரி

கலந்து கொண்ட மக்கள்

எல்லாம் கேள்விகள் அமைந்திருந்தன. உதாரணமாக இராணுவத்துடன் புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட்டால் வாழ இயலாதா, மகாசேனன் ஆட்சிக்காலத்தில் புத்தின் தந்தைத் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு தமிழரிடம் தான் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது என்றெல்லாம் கதைகள் கூறப்பட்டன.

இந்தச் சந்திப்பில் கலந்து கொண்ட மக்கள் எந்த நிர்ப்பந்தமும் இன்றிக் கதைக்க விடப்பட்டிருந்தனர். ஆயினும் புலிகளுக்கு எதிராகவோ, அவர்களால் தமக்கு இடைஞ்சல் இருப்பதாகவோ சொல்லவில்லை என்பது தென்னிலங்கைப் பத்திரிகையாளருக்கு ஜீரணிக்க முடியாத ஒரு விடயமாகவே இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் உண்மை நிலை அப்படித்தான் இருந்தது. புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கோரிய இம் மக்கள் அனைவரும் புலிகளுக்கு ஆதரவாகவே பேசினார்கள் என்ற தகவலை தெற்கிலுள்ள அரசியல் வாதிகள் புலிகளைச்சந்தித்து விட்டு வந்து எழுதிய தகவல் என்று புறக்கணித்து விடலாம்.

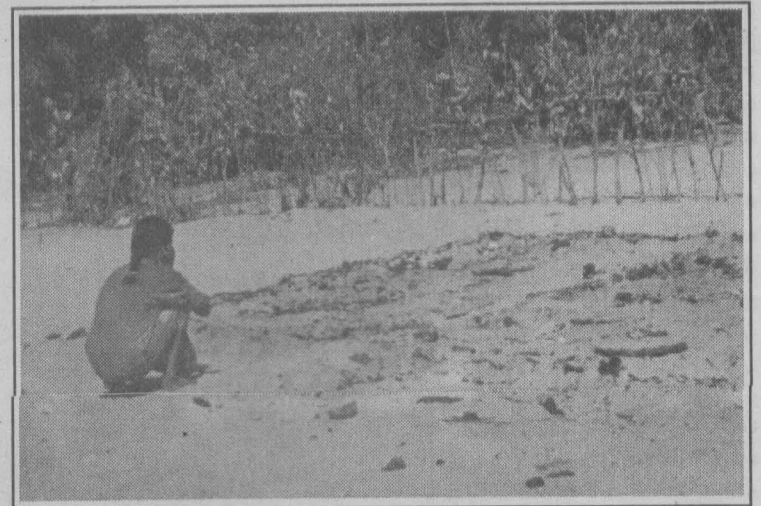
அப்படியானால் அவர்கள் சந்தித்த முழு மக்களையும் புலிகளே

தமிழ் மக்கள் சொல்வதென்ன?

ளையும், எங்கட வாழ்க்கையையும் அலையவிட்டுப் போட்டாங்களே. இவர்கள் எங்களுக்கு வேணாம். இவர்களைப் போகச் சொல்லுங்கோ. நாங்க உங்கட சோத்தில மண்ணள்ளிப் போடல்ல. நீங்க ஏன் எங்களை நாசப்படுத்துறீங்க" என அந்த அம்மா விம்மி விம்மி அழுதார். "இராணுவம் போகாவிட்டால் நாங்கள் எல்லாரும் போராட வேண்டி ஏற்படும். எங்கட காசை எடுத்து ஆயுதம் வேண்டி எங்களுக்கே சுடுறீங்க. எங்கட அப்படி இல்லை. குசினியிலை இருக்கிற கத்தியை எடுத்தேனும் பயன்படுத்த நேரிடும். இனியும் நாங்க எங்கட பூவையும், பொட்டையும் இழக்கத் தயாரில்லை" என்று ஒரு நடுத்தர வயது அம்மா ஆவேசமாகச் சொல்ல, இன்னொரு அம்மா எங்கட பிள்ளைகளை எல்லாம் "போராடப் போ" உயிரோட இருந்தால் சந்திப்பம் என்று சொல்ல காலை நெருங்கி விட்டது. எங்கட கண்முன்னால எங்கட பிள்ளையை அடக்கிறதையும், சுடுறதையும் பார்க்க முடியல்ல. அதால எங்கட பிள்ளையள ஆசீர்வதித்துப் போராட அனுப்ப வேண்டி இருக்கு என்று கூறினார்.

இராணுவம் நிப்பாட்டி என் காற்சட்டையை உரிந்து பார்த்தான். நான் ஏன் இவர்களுக்கெல்லாம் உரிந்து காட்டணும். சொல்லவே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கு என மேலும் கோபத்தோடு கூறினார். கும்பிளிப்பிட்டியானமடு என்ற கிராமத்துக்குச் சென்று பார்த்த போது அங்கு இராணுவக் கொடுமையின் எச்சங்களைத் தான் காணக் கூடியதாக இருந்தது. வீடுகள் எரிந்தும், "ஷெல்" பட்டுக் கால் உடைந்ததையும், முகத்தில் வெடிப்பட்டு முகம் பார்க்க முடியாத நிலையும் தான் இருந்தது. அங்குள்ள ஒரு பெண் குறிப்பிடுகையில் "ஷெல் வந்து விழுந்து வெடித்து, வெடித்து இந்த நிலம் கூட நஞ்சாகிப் போயிற்று. இந்த இடத்தில பயிர் கூட நல்லா வருவதில்லை" என தனது எரிந்த வீடு இருந்த இடத்தைக் காட்டி அழுதார். மறுநாள் ஏறாவுப்பற்றிலுள்ள களவன்கேணி என்ற இடத்துக்குச் சென்றோம். அந்த இடம் புலிகள் வந்து போகின்ற இடம். முற்றுமுழுதாகப் புலிகளின் கட்டுப்பாடுமல்ல, இராணுவத்தின் கட்டுப்பாடுமல்ல. அந்தக் கிராமத்தில் இராணுவத்தாலும், ஏனைய தமிழ்க் குழுக்களாலும் (குறிப்பாக ராசிக் குழு) படும் துன்பங்களைக் கூறினார். புலிகள் உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யகிறதில்லையா? என்று பத்திரிகையாளர் ஒருவர் கேட்டதுக்கு "இங்கு வர இராணுவத்தில் இருந்து எங்களைப் புலிகள் பாதுகாக்கின்றார்கள்", உணவுப் பொருட்கள் முதல் படிக்கிறதற்குக் கொப்பி வேண்டித்தாரது வரையும் அவர்கள் தான் செய்கிறார்கள். அரசாங்கம் புத்தகங்களைத்தான் தருகிறது. ஆனால் புலிகள் கொப்பி, பென்சில் முதல் ஆய்வு கூடப் பொருட்கள் வரையும் தந்து பரடசாலை அனுப்பும் வரையும் எங்களில் அக்கறை காட்டுகின்றார்கள். தமிழ்க் கட்சிகள் ஒன்றும்

யிருந்தனர். அவர்களிடம் உங்களைப் பத்திரிகையாளர்கள் சந்திக்க விரும்புகின்றனர் என ஏற்பாட்டாளர்கள் கேட்ட போது, "நாங்கள் இதில் கதைக்கல்ல. நாங்கள் சொல்லுவதை விட மக்கள் சொல்லுவது தான் பலம். சிங்கள மக்கள் எங்களுக்கு எதிரிகள் அல்ல. அவர்களையும் நாங்கள் நேசிக்-

தீக்கிரையாக்கப்பட்ட வீடு

கின்றோம் என்ற இரு விடயங்களையும் ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு கூடாகப் பத்திரிகையாளர்களுக்குச் சொன்னார்கள். இவ்வாறாக அந்த மக்களிடம் இருந்து பல்வேறுபட்ட கேள்விகளுக்கு விடை கண்டனர். இங்கு வருகை தந்திருந்த பத்திரிகையாளர்களில் அனேகமானோர் அரசு பத்திரிகைத் துறையைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்களின் கேள்விகள் அனைத்தும் புலிகளைப் பயங்கர வாதிகள் எனவும், இனவாதிகள் எனவும் காட்டுகின்ற நோக்குடையனாகவே அமைந்திருந்தன. அதுமட்டுமல்லாமல் சிங்களப் பெரும் தேசியவாதத்தை முதன்மைப்படுத்தி அதுக்குள்ள

என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.

எது எப்படிகானாலும் அரசு தர்ப்பு இந்தப் பக்கத்தைக் கணக்கிலெடுக்காமல் புலிகளுடன் யுத்தத்தில் ஈடுபடுவதால் சனநாயகத்தினை மட்டுமல்ல, அரசியல் தீர்வு நடவடிக்கைகளையும் கூட நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலையே தோன்றும். ஆம், வெறும் கவர்ச்சியான எட்டாக்கனிகளாகவே போய்விடும்.1

இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் கடந்தகால நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் இலங்கையில் வாழும் இனங்களுக்குள் மிகவும் புறக்கணிக்கப்பட்டு, மிகவும் நெருக்கப்பட்டு, வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு இனமாகவே முஸ்லிம் இனம் உள்ளது. நிகழ்காலமும் இலங்கை வாழ் முஸ்லிம் மக்களுக்கு பஞ்சணை மெத்தையில் புத்தூவி அவர்களை இருத்தி வைக்கவில்லை. சுதந்திரம், விடுதலை, சமத்துவம் போன்ற கருத்தியல்களின் நேர் பலாபலன்கள் அவர்களை அடையவேயில்லை மாறாக இக்கருத்தியல்களின் நேர் பழையான பலாபலன்களே அவர்களின் வாழ்வாக இருந்துள்ளது - இருக்கின்றது.

இந்த வாழ்வை அவர்கள் அனுபவித்துத்தான் தீர் வேண்டுமா? இந்த வாழ்வை அவர்கள் அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டுமென சொல்பவர்கள் யார்? அவர்கள் அதற்காக என்னென்ன வாதங்களை முன்வைக்கிறார்கள்? என்பன போன்ற வினாக்கள் இன்று நமக்கு முக்கியமாகின்றது.

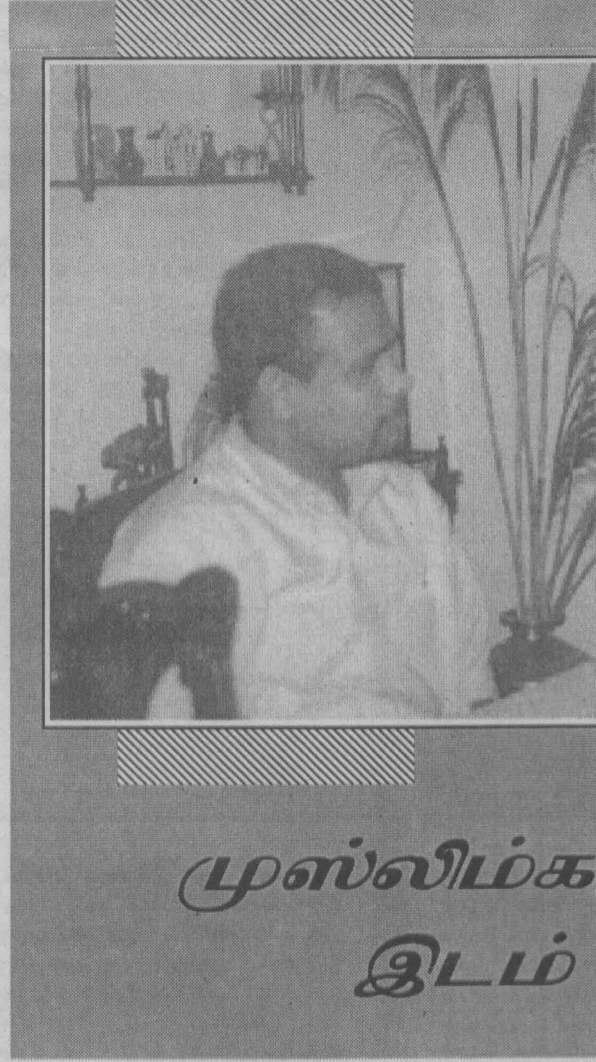
முஸ்லிம்கள் என்பவர்கள் யார்? அவர்கள் இந்த நாட்டின் வந்தேறு குடிகள், வியாபாரிகள், அவர்களுக்கு இந்த நாட்டில் எவ்விதமான பாத்தியதையும் இல்லை. அவர்கள் இந்த நாட்டில் எட்டு சதவீதமாகவே வாழ்கின்றனர். அவர்கள் இலங்கை நாடு முழுவதும் பரந்து வாழ்கின்றனர். அவர்களுக்கென்று ஒரு மொழியில்லை. அவர்களுக்கென்று ஒரு பிரதேசம் இல்லை. அவர்களுக்கென்று அரசியல் நிறுவனம் தேவையில்லை - அவர்கள் தமிழ் பேசும் மக்கள், அவர்கள் இஸ்லாமியத் தமிழர்கள், வடக்கு முஸ்லிம்கள் தமிழர்களுடன் வாழ வேண்டும் என்கிறார்கள், தென்னிலங்கை முஸ்லிம்கள் சிங்களவர்களுடன் வாழ விரும்புகின்றனர். பூர்வீக சுதந்திரக் கட்சியில் முஸ்லிம் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலும் முஸ்லிம் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழ் மிதவாத அமைப்புக்கள் தொடக்கம் விடுதலை இயக்கங்கள் வரை முஸ்லிம்கள் இருந்தனர். இருக்கின்றனர் என்பது போன்ற விவாதங்கள் நீண்டகாலமாய் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

இவ்விவாதங்கள் உண்மை தான். இந்த விவாதத்தின் மீதான உண்மைகளின்படி இந்த வாதத்தை முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிராக முன் வைப்பவர்கள் இந்த விவாதங்களை ஏன் தாங்கள் தொடர்பாகவும் ஒரு நாளும் முன்வைக்க விரும்புவதில்லை. இந்த நாட்டில் பூர்வீகக் குடிகள் யார்? சிங்களவரா? தமிழரா? அல்லது வேறுவ சமூகத்தினரா? இந்த நாட்டின் பாத்தியதை யாருக்கு மட்டும் உண்டு? சிங்களவர்களுக்கு மட்டுமா? வடக்கு கிழக்கின் பாத்தியதை தமிழர்களுக்கு மட்டுமா உண்டு? சிங்களவர்களுக்கான அரசியல் நிறுவனங்கள் ஏன் தமிழர்களுக்கான அரசியல் நிறுவனங்கள் ஏன்? யாழ்ப்பாணத்தில் லீலா பேக்கரி வைத்திருந்த காமினி யாருடன் போய் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ விரும்புகின்றார்? தென்னிலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் யாருடன் வாழ விரும்புகின்றனர். இக்கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு போயின் இதற்கான பதில்களில் இருந்து ஒரு இனத்தின் - அரசியல் தீர்வை கண்டறிய முடியுமா?

இலங்கை அரசியலில் என்ன நடந்தது? என்ன நடக்கிறது? ஏன் தமிழர்கள் ஆயுதப் போராட்டம் நடந்துகிறார்கள்? ஏன் வடக்குக்கு ஒரு சிங்களவர்தானும் போய்தனது பழைய வாழ்விடத்தில் வாழ முடியாதுள்ளது? தென்னிலங்கையில் ஏன் தமிழர்கள் இலங்கை அரசின் இராணுவ நெருக்குவாரத்துக்குள் திணறி நிற்கின்றனர்? ஏன் வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர்? ஏன் காத்தான் குடி பள்ளிவாசல், ஏறாவூர் கிராமங்கள் மீது

மனித வேட்டை நடந்தது? கோணஸ்வரிகளுக்கு ஏன் இத்துயரம்? ஏன் நவாலி தேவாலயம் குண்டு வீசி தாக்கப்பட்டது? ஏன் தமிழரசுக் கட்சி தொடங்கப்பட்டது? ஏன் புலிகள் ஆயுதம் தூக்கினர்? முஸ்லிம்களாகியிருள் ஏன் வந்தது? தமிழர்கள் ஏன் இலங்கையில் இப்படி வாழ முடியாது என்கின்றனர்? முஸ்லிம்கள் ஏன் தமக்கான அதிகார அலகு கேட்கின்றனர்? இவை பொய்யா? இவை உண்மையெனில் நாங்கள் முஸ்லிம்கள் தொடர்பாகவும் நியாயமாகவே சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்னோம்! நியாயமாகவே பேச வேண்டியவர்களாக உள்னோம்

இல

அதிகாரப்பகிர்வில் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கான இடம் எது?

ங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் குறித்த பிரச்சினை இலங்கை முஸ்லிம்கள் தொடர்பான அரசியல் பிரச்சினையை ஒருக்காலும் குறிதோண்டிப்புதைத்து விடாது! சமகால முஸ்லிம்களின் அரசியல் பிரச்சினைகள் அதன் பரிமாணத்தை யொட்டியே விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டு தீர்வுக்கான வழிவகைகள் பற்றி பேசப்படுதல் முக்கியமானதாகும் - இதனைவிட்டு நழுவி முஸ்லிம்களுக்கு வெளியி-வேயும், முஸ்லிம்களுக்குள் ளேயும் உள்ள எதிர்க்கருத்துக்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு பிரச்சினைக்கான தீர்வின் மார்க்கத்தை கண்டடைய முடியாது!

யதார்த்தத்தில் இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்கள் தங்களை ஒரு தேசிய இனமாகவே நிலைநிறுத்தி இருக்கின்றனர். இந்நாட்டில் சிங்கள, தமிழ் இனங்களுக்கு எவ்வெவ்வ வகையான உரிமைகளும், அரசியல் அபிவிருத்திகளும் இருக்கின்றதோ, அவை அனைத்தும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் உள்ளது. இலங்கையின் அரசியலானது இன்று பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீயாகவுள்ளது. இந்தத் தீயின் நாக்குகள் சிங்களவர்கள், தமிழர்களை மாத்திரமல்ல முஸ்லிம் களையும் சுட்டெரித்து வந்துள்ளது, வருகின்றது.

இலங்கையில் நீண்ட காலமாய் நடந்து வரும் இனப்போரி னுள் முஸ்லிம்கள் வெறும் பார்வையாளர்களாக ஒரு பாதிப்பும், ஒரு இழப்பும் அடையாதவர்களாக இருக்கவில்லை. மாறாக முஸ்லிம்களின் இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருக்கிறது. மனித நாகரீக வரலாறு தலைகுனிபுள்ளவு முஸ்லிம்

இன அழிப்பு, இனச் சுத்திகரிப்பு நடந்துள்ளது. உடைமைகள் இழக்கப்பட்டிருக்கின்றன, பிறந்த மண் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அகதிகளாகியுள்ளனர். மத சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகின்றது, அந்நிய நாட்டின் இராணுவத்தின் படுகொலைக்கும் அடக்கு முறைக்கும் அழிவுக்கும் உட்பட்டிருக்கிறார்கள், முஸ்லிம் புத்திஜீவிகள் ஆயுத முனையில் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். தமிழ் மக்களுக்கு என்னென்ன நடந்ததோ அவை அனைத்தும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் நடந்து தான் உள்ளது.

இங்கு மிகவும் முக்கியமாக பார்க்கப்பட வேண்டிய விடயம் யாதெனில் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கெதிரான அடக்குமுறையின் வடிவம் என்பது இரு இனவாதத்தின் பெரும்

1. வடக்கு கிழக்கு வாழ் முஸ்லிம்கள்.

II. தென்னிலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள்.

கடந்தகால வடக்கு கிழக்கு வாழ் முஸ்லிம்களின் இருப்பினதும் வாழ்வினதும் மீதான அராஜகத்திற்கும் அடிமைத்தனத்திலிருந்தும் வடக்கு கிழக்கு வாழ் முஸ்லிம்களைப் பாதுகாப்பது உடனடியான இம் மக்களுக்கான அரசியல் தீர்வினால் மட்டுமே முடியக்கூடிய ஒன்றாகும். வடக்கு கிழக்கு வாழ் தமிழர்களின் பிரச்சினைக்கான தீர்வின் போது தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக்கு என்ன தீர்வு என இன்னும் யாரும் கேள்வி எழுப்பவில்லை, அக்கேள்வியை நாம் எழுப்பிப் பார்க்கிறோம், வடக்கு கிழக்கில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கான அரசியல் தீர்வென்பது தென்னிலங்கையில் வாழும் முஸ்-

1980க்கு முன்பு முஸ்லிம் மாகாணம் கேட்கவில்லை. சிங்கள இனவாதம் எப்போது இலங்கை நாடு என்பது சிங்களவர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தம் என மாந்தடி தமிழர்களைப் புறந்தள்ளி நசுக்கியதோ அதன் எதிர் விளைவே தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுச் சிந்தனை.

1980க்குப் பின் தோற்றம் பெற்று உக்கிரமடைந்த தமிழ் மக்களுடைய ஆயுதப் போராட்டத்தின் தீவிரத்தால் கிளையுடைத்து வெடித்து நின்ற தனித்தமிழ் வாதமும் அதன் கொடூரங்களின் விளைவே, முஸ்லிம் மாகாணக் கோரிக்கை - இது வரலாற்றுக் காலகட்டங்கள், நெருக்குதல்கள் தோற்றுவித்த தேவைப்பாடுகள் அன்றி வேறு என்ன? இவை தேவையில்லை என்று மறுப்பவர்கள் இத்தேவைப் பாட்டுக்கான கோரிக்கையின் கடந்த கால நிகழ்வுகளை மறுக்க முடியுமா?

பிரபாகரன் தேவையில்லை என்று சொல்ல முடியுமா? தமிழீழம் தேவையில்லை என்று சொல்ல முடியுமா? பூர்வீக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேவையில்லை என்று சொல்ல முடியுமா? அஷ்ரஃப் தேவையில்லையென்று சொல்ல முடியுமா? இலங்கை சிங்களவர்களுடைய நாடு என்றால், வடக்கு கிழக்கு தமிழர்களுடைய தேசம் என்றால் - முஸ்லிம்கள் எங்கே போவது? முஸ்லிம்களும் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து தானே வந்திருக்கிறார்கள். வாழ்ந்து தானே வருகின்றனர். அப்படியானால் தெற்கில் சிங்களவர்களுக்குக் கீழேயும் வடக்கில் பிரபாகரனுக்குக் கீழேயும் முஸ்லிம்கள் கைகட்டி, வாய்ப்பொத்தி குற்றேவேல் செய்ய வேண்டும் என்றா சொல்கிறார்கள்?

யதார்த்தத்தின் அடிப்படையில், மனிதாபிமானத்தின் அடிப்படையில் முஸ்லிம்களும் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து தான் ஆகவேண்டும். அவர்களுக்கும் அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக் கப்படல் வேண்டும். அவர்களும் சிங்கள, தமிழ் இனங்கள் அனுபவிக்கும் உரிமைகளையும், அபிவிருத்திகளையும் அனுபவித்தே தீர்வேண்டியவர்கள். இதனை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் - முஸ்லிம்களையும் சமமாக நடத்தித் தான் தீர் வேண்டும், அவர்களுக்கான அதிகாரத்தைப் பெறுவதில் ஏனையவர்கள் ஏன் தடையாக இருக்க வேண்டும்?

சிங்களவர்கள் தமிழர்களைக் கொல்வதும், தமிழர்கள் சிங்களவர்களைக் கொல்வதும் முஸ்லிம்கள் தமிழர்களைக் கொல்வதும், தமிழர்கள் முஸ்லிம்களைக் கொல்வதும் பிரச்சினைக்கான தீர்வல்ல. கடந்த கால வரலாற்றில் நடந்தவைகளின் பெறுபெறுகள் நமக்கு முன் உள்ளது. அந்தப் பெறுபெறுகளின் விளைவுகள் பற்றி நாம் அறிவோம். இதனை நாம் உதாசீனம் செய்ய முடியாது!

அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பு என்பது தமிழ் ஈழத்திலிருந்து சிங்களவர்களையும், முஸ்லிம்களையும் வெளியேற்றுவதும் தென்னிலங்கையிலிருந்து முஸ்லிம்களையும், தமிழர்களையும் வெளியேற்ற நினைப்பதும், அவர்கள் வாழ்வதற்கான உரிமையை மறுப்பதும், முஸ்லிம் மாகாணத்திலிருந்து தமிழர்களையும், சிங்களவர்களையும் வெளியேற்ற நினைப்பதும், அவர்கள் வாழ உரிமையை மறுப்பதும் அல்ல. ஒவ்வொரு இனமக்களும் அதிகாரம் கோருவது சமத்துவ தளத்தில் சந்திப்பதற்காகவே அன்றி - எதிர் நிலைக்கு இனங்களை தள்ளுவதற்காக அல்ல. இலங்கையில் வாழும் இனங்களுக்கு அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவது இன்றுள்ள அமைதியின்மையை தீர்ப்பதற்கான ஒரேயொரு மார்க்கமின்றி வேறு எந்த வழியும் இல்லை.

(1999மார்ச் 27, 28ம் திகதிகளில் 'இலங்கை முஸ்லிம்களின் தேச வழமைகளும் அரசியல் தலையிடும் என்ற தலைப்பில் மேஜ் அமைப்பு நடாத்திய நடாத்திய கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரையில் கருக்கிய வடிவம் இது.)

தேசிய தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பாகி பெரும் கதையாடல்களுக்குட்பட்ட "பாவனா" தொலைக்காட்சி தொடரின் இயக்குனர் பேட்ரம் நிஹால், கம்பெரவிய போன்ற சிங்கள இலக்கியத்தின் முதல் தர படைப்புகளை சின்னத்திரை வழியே கொண்டு வந்த அவர், இம்முறை "பாவனா" என்ற தொலைக் காட்சித் தொடரின் மூலம் சிங்கள மொழியில் வெளியான சிரேஷ்ட சிறுகதை படைப்பாளிகள் பதினைந்து பேரின் சிறுகதைகளை சின்னத் திரையூடாக கொண்டுவந்துள்ளார். சோமரத்ன பாலசூரியவின் மெஜிக் லனத்தேரும் (மாயவிலக்கு), முத்தா பாட்டன் - எட்வின் பிரிசிள் ஜீவீத்தய ஹா மரணய (வாழ்வர் சாவும்), விஜயகிரஹணய (வெற்றி), பூத்தாக்கஷ (சாத்தான்)- சயிமன் நவகத்தேகமவின் பாவனா (திரியானம்), பிரேத்தவத்து (பொறாமைக்காரனின் கதை), அகால ராத்திரிய (அகால இரவு)- திஸ்ஸ அபேசேகரவின் சத்திரசாத (புதுநன்மை), இரட்ட உடின இரமுதுனின் (சூரியனின் விளிம்பில்)- கே.பி.ஹேரத்தின் ஒன்ச்சில்லாவ (ஊஞ்சல்), துன்க்கல்மாயாவ (முக்கால் மாயம்)- பேட்ரம் நிஹாலின் நயாபாம்பு), மனோ விப்பாகத்த (மனோ விபரீதம்), அப்பாயட்ட கிய கமனக் (நகரத்துக்குச் சென்ற பயணம் என்பனவே அந்நாடகங்கள். அவருடனான ஒரு நேர்காணலின் தமிழாக்கம் இது.

பலதரப்பட்ட பல அங்கங்களைக் கொண்ட தொலைக்காட்சி நாடகங்களை இயக்கிய நீங்கள். "பாவனா" போன்ற ஓரக்க நாடகத் தொடரை இயக்கியதன் காரணம் என்ன?

இது இலகுவான காரியமல்ல. அவ்வாறான நாடகங்களை இயக்குவதனை விட இது கடினமானது. தொலைக்காட்சியூடகத்தை நான்கு எல்லைக்குள் அடக்கிவிட எப்போதுமே முடியாது என நான் எண்ணுகின்றேன். பிற அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் இந்த ஊடகம் இயல்பிலும், தொழினுட்பத்திலும் பெரும் வளர்ச்சியிழந்து வருகின்றது. எமது நாட்டில் அவ்வாறான நிலைமையில்லை. எமது பாராட்டிற்றுகரிய தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் பிரயோசனமற்ற விடயங்கள் பற்றியே சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இது சிறப்பானதொரு வளர்ச்சி என்று கூறிவிட முடியாது. பாவனாவின் மூலம் இந்த நிலைமையிலிருந்து சற்று விடுபட்டு பார்வையாளர்கள் புதிதாக சிந்திக்கக் கூடிய, அனுபவிக்கக் கூடிய விடயமொன்றை அவர்கள் முன் சமர்ப்பிக்கவே நான் விரும்பினேன்.

ஆசியாவிலேயே உயர் கல்வி வளர்ச்சி விகிதம் கொண்ட இலங்கையில், பார்வையாளர்களின் ரசிப்புத் திறன் மிக்க குறைவு எனக் கூறப்படுவதில் பரஸ்பர வேற்றுமை இருக்கின்றது அல்லவா?

நாட்டினர் கல்வி விகிதம் உயர்வாக இருந்தாலும் இந்த ஒரு குறிப்பிட்ட பின்னணியில் அரசியல் அதனுடன் இணையவில்லை எனலாம். தொலைக் காட்சியினால் செய்யக்கூடிய எவ்வளவோ பணிகள் உண்டு. ஆனால் எமது அரசியல் பின்னணி, தெரிந்தோ தெரியாமலோ அப்பணியைச் செய்யத் தடையாக இருப்பதே இதற்கு காரணம்.

"பாவனா" போன்ற நாடகத் தொடர்களினால் இப்பணியைச் செய்ய முடியும் என எண்ணுகின்றீர்களா?

இல்லை. அவை எல்லாவற்றையும் செய்துவிட முடியாது. ஆனால் எமது அடையாளத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். விளங்கிக் கொள்ளலாம். அதேபோல் ஒரு ஊடகத்தின் மூலம் பரப்பக்கூடிய திறன்களை அறிமுகப்படுத்தலாம்.

தொலைக்காட்சியூடாக கலைநிழான விடயங்கள் ஏதனையும் சித்திரிக்க முடியாதென்ற கருத்து நிலவும் போது எப்படி நீங்கள் குறிப்பிடுவதனைப் போன்று மாற்றம் ஒன்றை நிகழ்த்திக் காட்ட முடியும்?

ஓம். தொலைக்காட்சியினூடாக முழுமையான கலையை வழங்க முடியாதென்ற கருத்தை நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். சிற்பி கலை

தடைகள் காரணமாக நாம் கூற விளையும் செய்திகள் தொலைக் காட்சியூடாக பார்வையாளர்களுக்கு எட்டக் கூடிய வாய்ப்புகளில் சில தடைகள், வரையறைகள் காணப்படுகின்றன. காட்சி ஊடகத்தினால் ஒரு விடயத்தை கூறும் போது ஒளி, காட்சியின் ஆழத்தை சுட்டல் என்பனவற்றில் அர்த்தம் பொதிந்து கிடக்கும். ஆனால் இவ்விடயங்கள் தொலைக்காட்சியூடன் அவ்வாறே பொருந்தி விடாது. நாம் படைப்பாளிகள் என்ற வகையில் எமக்குத் தேவையான வகையில் ஒளிக் கலையை நிறங்களுடன் பொருத்த

சிங்களச் சிறுகதைகள் பதினைந்து சின்னத் திரையில்

தினாலும் தொலைக்காட்சி பார்வையாளர்களுக்கு தமக்கு விரும்பிய வகையில் அதனை மாற்றிக் கொள்ளக் கூடிய வசதிகள் உண்டு. அப்பொழுது நாம் எதிர்பார்த்தது அங்கு நடைபெறாது. சுருக்கமாக, தொலைக்காட்சியில் முப்பரிமாணக் காட்சிகளை பாதுகாத்தல் என்பது கடினமானது.

ஆனால் சாத்தியமான விடயமொன்றும் உள்ளது. பிற நாடுகளில் பலர் தொலைக்காட்சியில் சிறந்த படைப்புகளை 16 மில்லி மீற்றர் செலோலாயிட் தளத்தில் படைத்துள்ளனர். அதேபோல் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் இதற்கென பல்வேறுபட்ட ஆய்வுகளை மேற்கொண்டும் வருகின்றனர். இதன் காரணமாக இப்பொழுது எனக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இந்த நான்கு கோட்டிற்குள் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியாது தான். ஆனால்

செய்ய முடியாததென எதுவுமில்லையே.

நீங்கள் "பாவனா" நாடகத்திற்கு படைப்பாளிகளின் கதைகளை அவநாமிந்தா. அல்லது கதையின் உள்ளடக்கத்தை காட்சியாக வடிக்கக் கூடிய சாத்தியம் பாட்டை அவநாமிந்தா சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்தீர்கள்?

முதலில் எனக்குப் பரீட்சார்த்த ரீதியிலான அனுபவம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. அதன் விளைவுதான் இது. உலகத்தில் பலதரப்பட்ட கிரமங்களை, முறைகளை பயன்படுத்தும் கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள் உள்ளனர். குரசோவா, ரே, கோபொலா, ஸ்பில்பர்க் போன்றவர்களின் படைப்புகளில் வெவ்வேறுபட்ட கிரமங்கள், முறையியல்கள் நிலவுகின்றன. இவர்கள் அனைவரும் வெவ்வேறுபட்ட பரீட்சித்துப் பார்த்தல் கண்டு மேற்கொள்ளுபவைகளை நானும் பரீட்சித்துப் பார்க்க விரும்பினேன். பாராட்டிற்றுகரிய நாடகங்களை இயக்கும் போது அதன் உள்ளடக்கம் வேண்டும் மாதிரிகள், யுத்திகள் என்பனவற்றை ஒழுங்குபடுத்துதலை தவிர்ந்து எனக்குத் தேவையானவற்றை மேற்கொள்ள முடியாது. அதனால் எனக்குத் தேவையான பரீட்சார்த்த விடயங்களை செய்யக் கூடிய வகையில் வெவ்வேறுபட்ட தொனிப்பொருளுடன் கூடியதான கதைகளையே தெரிவு செய்தேன்.

வெவ்வேறுபட்ட கதைகள் கொண்ட தொடருக்கு "பாவனா" என்ற பெயரைக் குட்டியதன் காரணம் என்ன?

நான் தெரிவு செய்த சிறுகதைகள் பதினைந்திலும் வெவ்வேறுபட்ட தொனிப்பொருள் காணப்பட்டாலும், மனித கருணை எனும் ஒரே ஒரு தொனிப்பொருள் மட்டுமே

பெற்றது. பார்வையாளரைச் சென்றடையாது என நான் கருதிய சில விடயங்கள் கூட நான் நினைத்ததை விட சிறப்பான முறையில் அவர்களைச் சென்றடைந்துள்ளது.

"பாவனா" சிறப்பான சிறுகதைகளைக் கொண்டு இயக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறப்பட்டாலும், அப்படைப்புகள் விகாரப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளதைப் பற்றி?

அசல் சிறுகதையில் உள்ளவாறே இவற்றை செய்யும் அபிப்பிராயம் எனக்கிருக்கவில்லை. எமக்குப் பொருந்தும் வகையில் அவற்றை மாற்றி செய்யும் நோக்கமே இருந்தது. ஜப்பானில் குரோசாவா, ஷேக்ஸ்பியரின் மெக்பத், கிங்லியர் போன்ற படைப்புகளைக் கொண்டு "ரான் அன்ட் தோன் ஒப் பிளட்" போன்ற படைப்பினை ஜப்பான் கலாசாரத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பொருத்தியே படைத்துள்ளார். அதேபோல் உலக தரம் வாய்ந்த படைப்புகளை அவற்றின் தன்மையைக் குலைக்காது எமக்குப் பொருந்தும் விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்வதே நோக்கமாகியது.

பாவனாவுக்காக தெரிவுசெய்யப்பட்ட சிறந்த சிறுகதை படைப்புகளின் முக்கிய எய்துதலை. நோக்கத்தை அழிக்காது அவற்றை காட்சிப்படுத்த முனைந்ததாக நீங்கள் குறிப்பிட்டீர்கள். ஆனால், உங்களது கம்பெரவிய தொலைக்காட்சி நாடகத்தில் அவ்வாறு இடம் பெறவில்லையல்லவா?

கம்பெரவிய பற்றி பிழையாகக் கருதிக் கொண்டது நானில்லை. இந்நாட்டு விமரிசகர்கள். கம்பெரவிய ஒளிபரப்பப்பட்ட காலத்தில் காட்சியூடகம் தொடர்பாக விமரிசகர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. அன்று போன்றே இன்றும்

அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை என்பதற்குக் காரணம் எமது பார்வையாளர்களின் ரசிப்புத்தன்மை பலவீனமடைந்துள்ளமையாகும்.

இந்நிலைமைக்கு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்கள் யாவர்?

படைப்பாளிகள் தாம்

பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். அதேபோல் தொடர்பூடகங்களும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். தொடர்பூடக அமைப்புகளிடம் சரியான திட்டங்கள் இன்மை, அதேபோல் வர்த்தக நிறுவனங்களுடன் தொடர்புகளை பேணிக் கொள்ளும் வகையிலான விளக்கம் அற்றவர்கள் அக் கட்டமைப்புக்குள் இருப்பதும் இன்னும்மொரு காரணமாகும். அதே போல் படைப்புகளுக்கு அநுசரண வழங்கும் வர்த்தக நிறுவனங்களும் இந்நிலைமைக்கு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். இந்த அனைத்துப் பிரிவினரும் ஒன்றிணைந்து ஒரு திட்டத்தின் கீழ் செயற்பட்டால் இந்நிலையிலிருந்து மீள முடியும்.

மேடை நாடகங்களின் மூலம் வரவேற்பை பெற்று தொலைக் காட்சியூடகத்திற்குள் பிரவேசித்தவர் என்ற வகையில், இந்நாட்டு பிரபல்யமான திரைப்படவியலாளர்கள் தொலைக்காட்சி படைப்புகளில் தேர்வியுற்றதன் காரணத்தை தெளிவுபடுத்த உங்களால் முடியுமா?

எமது பெரும்பாலான திரைப்படவியலாளர்கள் இந்த ஊடகத்துடன் முழுமையாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் திரைப் படத்துறையில் பிரயோகித்தவற்றையே தொலைக் காட்சி ஊடகத்திலும் பிரயோகிக்க முனைந்தனர். அவர்களது கருத்துக்கள் ஒரே தளத்தில் குவிக்கப்பட்டிருந்ததும் ஒரு பெரும் காரணமாகும்.

நீங்கள் முதலில் எமது படைப்பாளிகள் சிறந்த படைப்புகளை மேற்கொள்வதில்லையென குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். ஆனால் ஆய்வுகள் அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லையே?

ஓம். பலதரப்பட்ட நிறுவனங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொள்கின்றன தான். அந்த ஆய்வுகளின்படி இலங்கையில் கல்வியறிவு உயர்மட்டத்தில் இருக்க முடியாது. அந்தளவுக்கு மோசமான படைப்புகளை தான் பார்வையாளர்கள் ரசிப்பதாக அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அந்த அறிகைகளை பார்க்கும் போது படைப்பாளிகளான நாம் ஏன் படைப்புகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது. இவை சில வர்த்தக அமைப்புகள் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளும் பொய்யான, போலியான ஆய்வுகள்.

நன்றி- லக்ஷிம

தமிழில்- ரத்னா

அவற்றில் தொக்கி நின்றது. எனினும் படைப்பில் அது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட வகையில் வெளிப்படுகின்றது. அனைத்துக் கதைகளிலும் மனித கருணையம் தொனிப்பொருளாக விளங்கியதால் பாவனா என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஆனால், ஒரு விடயத்தை இங்கு சொல்ல வேண்டியுள்ளது. எந்தவொரு படைப்பும் பிரபல்யமாகும் வாய்ப்பு 70 சதவீதத்திற்கு அதிகம் எனின் அது வெற்றி பெற்ற படைப்பாகும். அதன்படி இத்தத் தொலைக்காட்சி நாடகமும் வெற்றி

பாவனா தொலைக்காட்சித் தொடர் பிரபல்யமானது எனக் கூறப்பட்டாலும் சில விடயங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என ஒரு சில பார்வையாளர்கள் கூறுகின்றார்களா?

ஓம். அப்படி கூறுபவர்களும் உள்ளனர். அதற்கான காரணம், இந்த கதைகள் பதினைந்திலும் அதற்கேரியதான அடையாளங்கள், உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் மிகச் சிறப்பாக இருந்ததே. அவற்றைப் பாதிக்காத விதத்தில் காட்சிப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. ஒரு சில கதைகளில் புரட்சிக்காரர் குறிப்பிடப்பட்ட இடமும் காணப்பட்டன.

ண்மையில் சரிநிகர் 174வது இதழில் (ஜூன் 24 - ஜூலை 7) "இரு நாடகங்களும் இரண்டும் கெட்டான்களும்" என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த நாடக விமர்சனம் சம்பந்தமான சில கருத்துக்களை வாசகர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன். இந்த நாடகக் கலைஞர்களை நேரடியாக அறிந்தவன் என்ற முறையிலும், இந்த நாடக விழாவை பார்வையிட்டவன் என்ற அடிப்படையிலும் இது எனது கடமை. எனது இந்தக் கருத்துக்கள் நாடகம் பற்றிய மதிப்பீடாக இல்லாமல் அழகு குணசீலன் அவர்களது விமர்சனத்துக்கான எதிர்-வினையாக மட்டுமே இருக்கும்.

முதலில் இந்த விமர்சனத்தில் உள்ள கோளாறுகளைப் பார்ப்போம். அடுத்து இந்த விமர்சனப்போக்கு அல்லது அதன் நோக்கம் பற்றிப் பார்ப்போம். "சூரியன் உதிப்பதில்லை" என்ற நாடகத்தில் அழகு குணசீலன் அவர்கள் வைக்கும் முதலாவது குற்றச்சாட்டு; அது புலம்பெயர்ந்துள்ள ஈழத்தமிழ் மக்களைப் பார்த்து போராட்டத்தையும், தாயகத்தையும் துறந்தோடி வந்த குற்றவாளிகள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறது என்பதாகும். இதற்கு நேர் எதிர் உதாரணங்களாக, அவர் விடுதலைப்புவிகளின் தலைவர் வே. பிரபாகரனின் உரையையும், புதுவை இரத்தினத்தரையின் கவிதையையும் பக்கங்களில் இட்டு நிரப்பியுள்ளார். அதாவது புலம்பெயர்ந்த தமிழீழ மக்களின் பயலும், மதிப்பும் பற்றிப் புரிந்து கொண்டதற்கு உதாரணமாக பிரபாகரன் அவர்களது உரையையும், அவர்களை மதிக்காத, குற்றம் சாட்டுகின்ற பாணிக்கு புதுவை இரத்தினத்தரையையும், நாடக ஆசிரியர் ஏ.ஜி. யோகராஜாவையும் ஒப்பிடுகிறார். இது உண்மையில், மொட்டாட்டத்தலைக்கும், முழங்காணலுக்கும் முடிசுப் போடும் விடயமாகும். முற்றிலும் உண்மைக்கு மாறான பொய்! நாடகத்தில் வரும் காட்சியில் கவிதை நடையில் கூறப்பட்ட விடயம்; மண்ணையும், மக்களையும், தாயகத்தையும் பிரிந்த ஏக்கத்திலும், போராட்டத்தைப் பிரிந்த குற்றவாளியும் அந்தப் பாத்திரங்கள் தமக்குள் தாமே வருந்துவதான சுய-வருத்தம் கொள்வதாகவே அமைந்திருந்தது. இது இந்த நாடகத்தில் மாதிரிமல்ல, புலம்பெயர்ந்த ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழ் மக்களின் இதயத்திலும் இருக்கின்ற துன்பியலாகும். இது காலம், மற்றும் நாடகங்களுக்கு ஏற்ப வேறுபடுகிறது. இதன் வெளிப்பாடுகளாக பல கவிதைகளையும், கதைகளையும் கூட நாம் உதாரணம் காட்டலாம். இதனை; "அலஸ்கா வந்த ஒட்டகம் போல" என்றும், "அகதிப் பந்தாய் உலகின் மூலையில் தூக்கி எறியப்பட்டோம்" என்றும், என் ராஜவீதிகளில் எப்போது நான் நடப்பேன்" என்றும் எழுதுகின்றான் கவிஞன். இதன் எதிரொலியாகவே நாடகத்திலும் இக்காட்சி இடம் பெறுகிறது. கவிதை இதுதான்...

வைகறையில்துயில்எழுந்து

வானத்தைவட்டிட்டு
பூபாளம்இசைக்கின்ற
வானம்பாடியாநான்...இல்லை...

இரவின்கொடுங்களை
எருப்புக்குணலாக்கி
கிழக்குத்திசையில்உதிக்கும்
சிவப்புச்சூரியனாநான்...அதவம்

இல்லை...

நள்ளிரவுச்சாமத்திலும்
துல்லியமாய்வேவுபார்த்து
எதிரியின்நிலைகளை
அழிகதொழிக்கும்
புலிவீரனா...

போராளித்தேமுணாநான்...
இல்லை...இல்லைவே இல்லை...

காய்த்திருநாட்டில்
மரணத்துள்வாழ்கின்ற
மனிதருள்மனிதராய்
வாழ்மறுத்து,

தினம் தினம் ஏவப்படுகின்ற
எறிக்கணைவீச்சுக்களால்
சிதறிய இரத்தம் கய்வதற்குள்
மரணிக்கின்ற என்மண்
மக்களின் அவலத்தைக்
காண மறுத்து,

அகரப்படைகளின் ஆக்கிரமிப்பில்
வீழ்மந்து...புலியழந்து-
வாழ்வின் கணவியழந்து-

வீதியோரங்களிலும்
மரநிலைகளிலும்
காடுகூர்மைகளிலும்
வாழ்வைச்சுமையாக்கிக்கொண்ட
மனிதர்வாழ்வை
உணர மறுத்து--
பலகாத துரம்
பறந்துவந்த
மனிதப்பதர்களில்
ஒருவன் தான் - நான்
ஆய்.
அது தான் உண்மை.

புதுவையின் திட்டித் தீர்க்கும் கவிதையும், நாடகத்தில் பேசப்படும் கவிதையும் இரு வேறுபட்ட விடயங்களாய் இருக்கிறது. மலைக்கும், மடுவுக்கும் உள்ள இடைவெளியாய் நிற்கிறது. இதனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அழகு குணசீலன் அவர்கள் நிதானத்தை இழந்தது ஏனோ...? பார்வை இருந்தும் குருடர் ஆனாரா? அல்லது வேண்டுமென்றே செய்கிறாரா? பல குறைபாடுகளைக் கொண்ட நாடகங்கள் என்ற போதும், இந்த இரு நாடகங்களும் இரு வித்தியாசமான முயற்சிகள் என்றே சொல்லவேண்டும். அத்தோடு இவ்விரு நாடகங்களும் சுவீஸ்லில் பல நகரங்களிலும் மேடையேற்றப்பட்டு வருவதோடு, மக்களின் வரவேற்பையும் பெற்றுள்ளது. இந்த நிலைமையில் இவ்வாத ஒன்றைச் சுட்டுவது என்பது, மக்களுக்கும், நாடகக் கலைஞர்களுக்கும் இடையில் சிண்டு முடியும் வேலையாகக் கூட கருதப்படலாம். புதுவையின் கவிதை வெளிவந்தபோது உடனடியாகவும், பரவலாகவும் மக்களிடமிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பியதை இங்குள்ள பலரும் அறிவர். ஆனால், இந்நாடகம் சார்பாக,

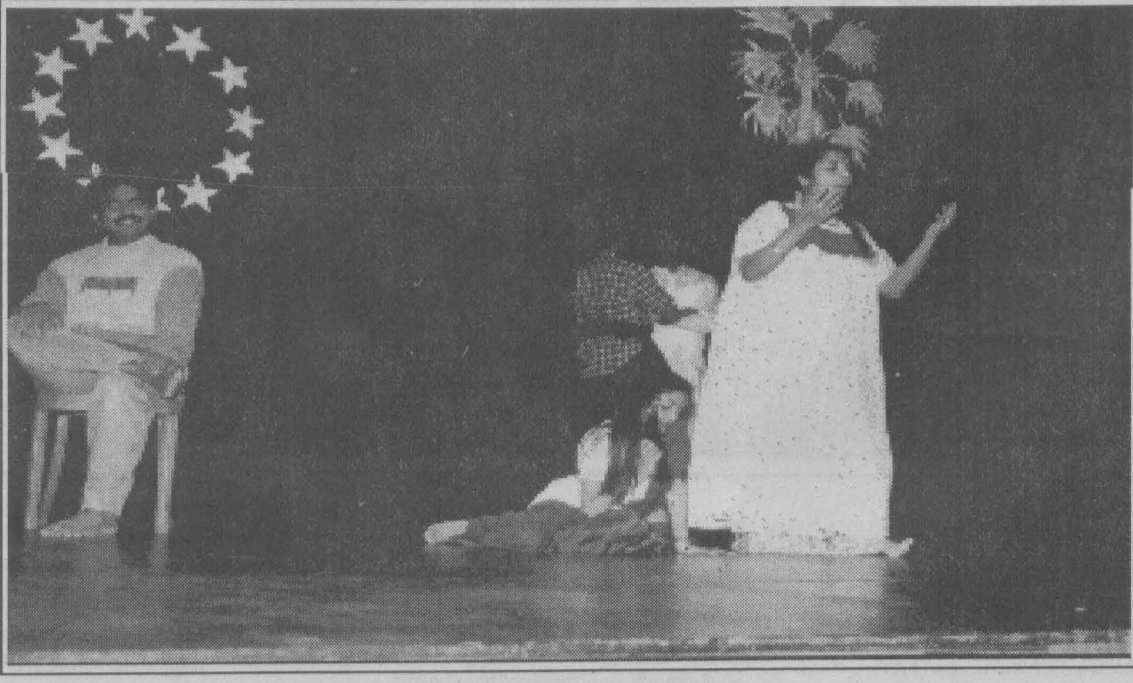
என்ன பெயரிட்டு அழைப்பது?

இவ்வாறான எதிர்ப்பு எதுவும் மக்களிடம் இருந்து எழவில்லை என்பதே இது பொய் என்பதற்குப் போதுமான சாட்சியாகும்.

அடுத்ததாக அழகு அவர்கள் வைக்கின்ற குற்றச்சாட்டு, தமிழ் மக்களின் புலம்பெயர்வுக்கு பேரினவாத ஆக்கிரமிப்பு மட்டும் காரணமல்ல. அத்துடன் இயக்கங்களின் ஆயுதக் கலாசாரமும் காரணம் என்பதும், அதை ஏன் நாடகாசிரியர் இருட்டடிப்புச் செய்துள்ளார் என்பதுமாகும். முதலில் நாடகாசிரியர் திட்டமிட்டு இருட்டடிப்புச் செய்தாரா

அல்லது ஆராய்வதோ நாடகத்தின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை என்பது கண்கூடு. இப்படி இருக்கையில் தாம் விரும்புகின்ற ஒன்றை நாடக ஆசிரியர் செய்யவில்லை என்பதற்காக, அது திட்டமிட்டு இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டதாக பழி சுமத்துகிறார். "அவற்றை ஒரு குறியீட்டு வடிவிலாவது சுட்டிக் காட்டியிருக்கலாமே ஐயா. அப்படி நீங்கள் காட்டவில்லை. அதனால் நீங்கள் 'தப்பித்துக்' கொள்கிறீர்கள். ஆகவே நீங்கள் பிழைப்பு நாடகத்திற்குள்" இவை

அடுத்து இந்நாடகத்தில் உள்ள பலமான அம்சமே அது பல முரண்பட்ட பாத்திரங்களையும், கருத்துக்களையும் மோதவிட்டிருப்பதே. அதற்கு உதாரணமாக, தாய், தகப்பன், மகளுக்கிடையே வரும் முரண்பாடு, தலைமுறை இடைவெளி மற்றும் போராளிகள்போல் காட்சி தருபவர்களிடையே காணப்படும் முரண்பாடு, தமிழீழ விடுதலை கிடைத்து விட்டால் பெண் விடுதலை கிடைத்துவிடும். எல்லாப்பிரச்சினையும் தீர்ந்துவிடும் என்ற அப்பாவித்தனமான

என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஆனால், நாடகத்தின் மிகப் பெரிய பலவீனமே அது பலவித பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கையாள முனைந்தது என்பதேயாகும். இது பாலேந்திரா உட்பட பலராலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட ஒன்றாகும். அப்படியிருக்கையில் இந்தப் பிரச்சினையை வேறு எடுத்துக் கொண்டிருந்தால் நாடகம் நிச்சயம் சொதப்பலாகவே போயிருக்கும். அப்படிச் சொதப்பியிருக்க வேண்டும்

தான் அழகு சுமத்தும் குற்றச்சாட்டுக்கள். நண்பரே! மிக்க மகிழ்ச்சி. நீங்கள் விரும்புகின்ற ஒன்றை கலைஞன் படைக்காவிட்டால் அவன் இருட்டடிப்புச் செய்கின்றான். உங்கள் எதிர்பார்ப்புகள் ஏமாற்றமாகிவிட்டால் அவன் தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறான் அல்லது அவன் பிழைப்புவாதி, உங்களை அவன் திருப்பிப்படுத்தி விட்டானானால் இதுவெல்லாம் இல்லை அப்படித்தானே!

நம்பிக்கைகளும், அதனைத் தகர்க்கும் வகையில் வைக்கப்படும் ஏனைய தேசவிடுதலைப் போராட்டங்களின் படிப்பினைகளும் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இந்த நிகழ்வு அதன் போக்கிலேயே விடப்படுகிறது. இப்படியிருக்க, "தமிழீழம் கிடைத்தவுடன் எல்லாம் சரி வரும்" என்ற கருத்துக்கே ஆசிரியர் அழுத்தம் கொடுப்பதாக அழகு குணசீலன் அவர்கள் குறிப்பிடுவது தவறு.

என்பதுதான் அழகுவின் விருப்பமா? நாடகம் பொதுவாக விடுதலைப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதது என்பதையும், அந்தப் போராட்டத்தில் புலம்பெயர் மக்களுக்குள்ள உறவையும் கடமையையும் பற்றியே பேசுகிறது. அத்தோடு போராட்டம் எவ்வாறு புதிய கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் உள்வாங்கி, அது பெண் விடுதலை, சாதிய விடுதலை என்ற பரிமாணத்தை எட்டி வீரியம் பெற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் கூற எத்தனிக்குிறது. இவற்றை மேம்போக்காக பொதுவாகவே பேசுகிறது. அதைக் காட்சிப்படுத்தவும் எத்தனிக்குிறது. இதனாலேயே இது பிரச்சாரத்தன்மை மிகுந்த நாடகமாகப் போய்விட்டது என்ற விமர்சனம் பலராலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. அத்துடன் இயக்க அராஜகங்களையோ அல்லது போராட்டத்தின் தவறான பக்கங்களை

வன்னி-மக்களின் பசி தீர்க்க நாடகம் போட்டால் அது வன்னி மக்களைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்கிறீர்கள். என்னப்பா நியாயம் இது. நல்லது! இப்படியே அவன் ஒவ்வொருவரையும் திருப்பிப்படுத்த முனைந்தால் அவன் நாடகம் போட்ட மாதிரித் தான். ஐக்கிய இலங்கையை நேசிக்கும் ஒருவன் நீர் ஏன் மலையக மக்களையோ, அல்லது தென்னிலங்கையில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களைப் பற்றியோ பேசவில்லை என்று கேட்டால் என்னாவது? உங்கள் நிலையில் அவன் இருந்தால் ஆசிரியரை இன-வெறியன் என்றல்லவா கூறவேண்டும். ஆகவே நான் உங்களிடம் கோருவது, கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள் மேல் உங்கள் விருப்பங்களையும், அரசியலையும் திணிக்காதீர்கள்! இருட்டடிப்பு தப்பித்தல், பிழைப்பு என்றெல்லாம் வன்முறையை விசாதீர்கள்!

இது ஏதோ ஒரு கண்ணாடியை அவர் மாட்டிக் கொண்டு ஆசிரியரைப் பார்ப்பதனால் ஏற்படுகிறது. இதே தவறை 'பனிமுகுகளில் புதிய சுவடுகள்' நாடகம் பற்றிய விமர்சனத்திலும் விமர்சகர் விட்டு விடுகிறார். இந்த நாடகத்தில்; பணைகளுக்கும், மாணவர்களுக்கும், முருகப் பெருமானுக்கும் இடையிலான பல முரண்பட்ட உரையாடல்கள் நடப்பதோடு, இன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் மூலம் 'மனுநீதி கண்ட சோழமூலம்' கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டுகிறார். இப்படி இருக்கும்போது விமர்சகர் அழகு குணசீலன் அவர்கள் கூறுகிறார்; நாடகாசிரியர் மனுநீதிகண்ட சோழனை நியாயப்படுத்துவதன் மூலம் ஒரு அரசியலை நியாயப்படுத்த முனைந்துள்ளதாக. இதுவும் அந்தக் கண்ணாடியால் வந்த விளைதான். ஆனால், அது என்ன அரசியல் என்பதை அவர் கூறவில்லை. பணைகளுக்கு வசனம் எழுதிய அதே கைகள்தானே மாணவர்களுக்கும் வசனத்தை எழுதியது. மாணவர்கள் தாங்களாக வசனம் பேசினார்களா.. அல்லது வேறு யாராவது எழுதிக் கொடுத்தார்களா? அழகு தான் விடை கூற வேண்டும். இதற்கு விடை தெரியும் முன்பே பணைகளின் வசனத்துக்கு மட்டுமே ஆசிரியர் யோகராஜாவை சொந்தக்காரர் ஆக்கி தீர்ப்புக் கூறி விடுகிறீர்கள். பவே! பவே!

அடுத்து, "இப்படியொரு நாடகத்தை விடுதலைப் புவிகளின் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தினர் மாவீரர் தினத்திற்குக் கூட தயாரித்து அளிக்கவில்லை. அந்தனவுக்கு ஒரு முழு நீளப் பிரசார நாடகத்தை 'சூரியன் உதிப்பதில்லை' என்ற பெயரில் யோகராஜாவும், வாவி பாஸ்கரும் தயாரித்துள்ளனர்" என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள். உண்மை தான் ஆட்பலமும், மேடை வசதியும், பொருள் வசதியும் நிறைந்த பல வளங்களைக் கொண்ட கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தினரால் செய்ய முடியாத ஒரு காரியத்தை ஒரு நகரத்தில் உள்ள சுயாதீனமாக இயங்கும் ஒரு சிறிய குழு. அதுவும் முன்னுபயவற்ற சிறுவர்களை வைத்து இப்படியொரு நாடகத்தை வழங்கியுள்ளது என்றால் அது உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்ட விடயத்தில் கண்ணனும், ரவியும் மட்டுமே கருத்துக் கூறியதாகவும் ஏனையோர் இது தொடர்பாகவோ, பிரதி தொடர்பாகவோ வாயே திறக்கவில்லை என்றும் விமர்சகர் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு ஒன்றை வலியுறுத்துவது அவசியம். வந்திருந்த விமர்சகர்கள் எவருமே முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசவில்லை. அவர்கள் ஏற்கெனவே இந்நாடகம் பல பிரச்சினைகளை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்படுவதாக அபிப்பிராயம் கொண்டவர்கள். அப்படியிருக்கையில் முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றம் சம்பந்தமான கேள்வியை அவர்கள் எழுப்பவில்லை. மாறாக, நாடகம் பற்றிய விடயங்களிலேயே நின்றார்கள். ஆனால், விமர்சகரோ "ஆனந்தராணி, பாலேந்திரா, ஆதவன், அன்ரன் பொன்ராஜ் ஆகியோர் மேடை, நடப்பு, ஒப்பனை, உரையாடல் தொடர்பாக நல்ல கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள் என்று கூறிவிட்டு கரு, பிரதி சார்பாக வாயே திறக்கவில்லை" என்று முரணாகப் பேசுகிறார். இங்கு கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விடயம், வந்திருந்த ஏனைய விமர்சகர்கள் ஒவ்வொருவரும்

வெவ்வேறு அரசியல் அமைப்பு, அல்லது சுயாதீனப் பின்னணியைச் சார்ந்தவர்கள். ஆனாலும், சக கலைஞர்களைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். அவர்களின் சுதந்திரத்தை மதிப்பவர்கள். ஆதலால் தமது அரசியலை இந்த நாடகத்தின் மீதோ அல்லது படைப்பாளிகள் மீதோ திணிக்கவில்லை. அதன் மூலம் தமது அனுபவ முதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார்கள். போராட்டத்தைப் பொதுவாகப் பேசப்போய், இந்நாடகம், விடுதலைப் புலிகளுக்குச் சார்பான தன்மையை எடுத்தது என்பது பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. என்றபோதும், சுயாதீனமான நாடகச் செயல்பாட்டை, விரும்பும் பாலேந்திரா, ஆனந்தராணி போன்றோர் நாடக விழாவுக்கு அடுத்த நாளும் தங்கியிருந்து அந்த மாணவக் கலைஞர்களுக்கு பயிற்சி கொடுத்த-மையை நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, 'பனி முகடுகளில் புதிய சுவடுகள்' என்ற நாடகத்தை முதல் நாடகத்துடன் ஒப்பிடும் போது சிறந்தது என்று மிகச் சரியாகக் குறிப்பிடும் விமர்சகர், அந்நாடகம் குறித்தும் சில பிழையான விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளார். இது குறித்து அவர் தனக்கான விளக்கங்களை கற்பிதம் செய்யவும், வாசிக்கவும் முழு உரிமை உடையவர் என்ற போதும், வெளிப்படையாகத் தெரிந்த சில உண்மைகளைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். மேடையின் வலது பக்க முனையில் (முன்னரங்கின்) "மெல்லத் தமிழ். இனி" என்ற வழி காட்டிப் பலகையின் கீழ் நின்று (மௌன நடிப்பில்) வாதிடுபவர்களை இரு வேறுபட்ட (மேற்கு - கிழக்கு) கலாசாரங்களின் குறியீடுகளாக விமர்சகர் சுட்டுவது தவறு. உண்மையில் அவர்கள் இரு வேறுபட்ட கற்பித்தல் முறைகளின் குறியீடுகளாகவே சுட்டப்படுகின்றார்கள். ஒருவர் தமிழ் மொழியைக் கற்பித்தலில் பழைய முறைகளை வலியுறுத்துபவராகவும், மற்றவர் நவீன முறைகளைக் கோருபவராகவும் உள்ளனர். இதற்கு அடையாளமாக, அவ்வப்போது எழுத்துச் சீர்திருத்தம், எழுத்தைக் கற்பிக்கும் முறை சம்பந்தமான விளக்கங்கள் ஆகியன அட்டைகளில் காண்பிக்கப்படுகின்றன. கடைசியில் பழைய முறையை கோருபவர் சரணடைகிறார். மற்றும் படி. இக்காட்சி அமைப்பு சிறப்பானதாக இருந்தபோதும், பார்வையாளர்களை அலைக் கழித்தது என்பது உண்மையே!

அடுத்து, இந்நாடகத்தில் மாணவர்களுடன் உரையாடும் பணிகள் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் "தமிழீழத்தின் குறியீடாய் எங்கும் மிளிர்வன நான்" என்று குறிப்பிடும் வசனம் சம்பந்தமாக விமர்சகர் அழகு குணசீலன் சுட்டிக் காட்டும் "யாழ் மேலாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடு" என்ற விடயம் சார்பாக சிந்திக்கத்தான் வேண்டும். இந்த வசனத்தை "போராட்டத்தின் குறியீடாய்" என மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்குமாயின் விடயம் வேறு விதமாக அமைந்திருக்கும். ஏற்கெனவே பல படைப்புகளில் பனை குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. 'முறிந்த பனை மரம்', 'சிறு வயதில் பிழை செய்த இந்த யாழ்ப்பாணத்து வடலியை

வழமையாக இருக்கின்ற கற்பித்தலுக்கு மாறாக, முற்றிலும் தலைகீழாக படைக்கப்பட்டிருந்ததும், இதனால் இங்கு வந்திருந்த இந்து ஆன்மீக வாதிகளிடையே இது கோபத்தைக் கிளரீயிருந்தது என்பதும், விழாவுக்கு வந்திருந்த அனைவரும் கண்டு கொண்ட உண்மை.

அத்துடன் சரியான நீதியான தீர்வை கடவுளே வந்து சொல்லும்போது ஏற்றுக்கொள்ளும் மக்களின் மனநிலை மற்றும் "மொழி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையில் அது சம்பந்தப்பட்ட கடவுளையே தீர்வு சொல்ல அழைப்பு" என்ற அர்த்தத்திலேயே நாடகம் நகர்கிறது. ஒரு படைப்பாளி தான் சார்ந்த, கலாச்சாரச் சூழல்களில் நின்று தனது படைப்புக்களை மையம் கொள்வான். இது பிரக்ஞை வரமாகவும் பிரக்கஞ்சுர்வமற்றும் நிகழக்கூடிய ஒன்று. இந்நாடகத்தில் 'முருகக் கடவுள்' எந்த நோக்கத்தில் உள்ள உருவகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது

என்பதை எல்லாம் விட்டுவிட்டு உடனே குதர்க்கத்தில் இறங்கிவிடுகிறார் விமர்சகர். எத்தனையோ நாடகவியலாளர்கள், கலைஞர்கள் தங்கள் படைப்புகளில் (உ-ம்; இளைய பத்மநாதனின் கந்தன் கருணை) கடவுள்களை எத்தனையோ முறை எதற்கெதற்காகவோ எல்லாம் எடுத்துக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் இதனையும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். அப்படியிருக்க இது வேற்று மதங்களைச் சார்ந்தவர்களைப் புறக்கணிப்பதாகக் கண்டுபிடித்து சிண்டு முடிக்கிறார் விமர்சகர். ஆகவே, மறுமுறை நாடகம் போட்டால் மறக்காமல் 'தமிழ் மொழியை தாய் மொழியாகக் கொண்ட அனைத்து மதக் கடவுள்களையும் நாடகத்தில் இடம்பெற வைக்க ஆவன செய்வார்களா..."

அடுத்து தனித்தமிழ் ஈழம் பற்றிய பிரச்சினைக்கு வருவோம். 'தனித் தமிழீழம்' என்பதே குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்ற விசயம் தான் என்பதை நாம் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆயினும், நான் அறிந்தவரையில் தமிழீழம் என்ற நாடு தமிழர்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்று கருதுபவராக ஆசிரியர் இல்லை.

இத்துடன் கவனிக்க வேண்டிய இன்னொரு விடயமும் உண்டு. இயக்கங்கள் எதுவும், தமது பெயரில் தனித்தமிழீழத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லைத் தான். ஆனால், அதற்காகத்தான் போராடுகின்றன. தமிழீழம் என்பது ஒரு

எனும்போது பெறும் அழுத்தத்தையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆயினும் 'தமிழீழம்' என்ற பதமே போதுமானதாக இருக்கும்போது, 'தனித் தமிழீழம்' என்பதை தவிர்த்திருக்கலாம்.

புகலிடச் சிறார்களின் சிந்தனை மொழி எது என்பது குறித்த சர்ச்சையில் ரவியின் கேள்விக்கு பதில் இல்லை என்கிறார் அழகு குணசீலன். இச்சர்ச்சைக்கு விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுகள் நடாத்தி முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்ற ரவியின் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். இதுதான் 'விஞ்ஞானவாதம்' என்பது. கைப் புண்ணுக்கு கண்ணாடி எதற்கு? எமக்கு முன்னால் வெளிப்படையாக உள்ள உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள மனம் இன்றி விஞ்ஞான ரீதியாக வந்தால் தான் நம்புவேன் என்று அடம் பிடித்தால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்.

இந்த இரு நாடகங்கள் பற்றிய அழகு குணசீலன் அவர்களின் இறுதித் தீர்ப்பு இவ்வாறு அமைகிறது. இரு நாடகங்களுக்கும் போட்டியில் வெற்றி பெறும் நோக்-

கத்தை மையமாகக் கொண்டவை. எனவே அதற்கேற்ப சார்புத்தன்மையும், நெளிவு சுழிவுகளும் கொண்டவை என்பதாகும். போட்டிக்காகத் தயாரிக்கப்படும்போது போட்டியில் வெல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கு எவனுக்கும் வந்துவிடும் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. ஆனால், விடயம் என்ன- வென்றால், அவை தரமாக உள்ளவா என்பதேயாகும். இது போட்டி நடத்துபவர்களின் கைகளிலும் தங்கியுள்ளது. இதற்கு அந்தப் போட்டியில் நடுவராகக் கலந்து கொண்ட கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தைச் சேர்ந்த கலைஞரான அன்றர் பொன்றாணாவின் பதில் திருப்தி தருவதாகவே இருக்கிறது. அவர் கூறுகிறார்; "நாம் முதலில் வைத்த போட்டியில் 'சூரியன் உதிப்பதில்லை' என்ற நாடகம் போராட்டத்தைச் சித்திரித்த போதும், அதற்கு இரண்டாம் இடமே வழங்கினோம். போராட்டத்துடன் சம்பந்தப்படாத வேறு பிரச்சினையைத் தொட்ட நாடகத்துக்கே முதலிடம் வழங்கியிருந்தோம். அடுத்த முறை, புலம்பெயர் வாழ்வில் மாணவர்களின் சிக்கல்களைச் சித்திரிக்கும் 'பனிமுகடுகளில் புதிய சுவடுகள்' நாடகத்துக்கே முதலிடம் வழங்கினோம்' என்று குறிப்பிடும் அவர், இதனைப் பல விழாக்களில் வலியுறுத்தியும் வருகிறார். இது இப்படியிருக்க "குறிப்பிட்ட பகுதியினரைத் திருப்திப்படுத்தி ஆசிரியர் வெற்றியும் கண்டுள்ளார்" என்று சேறு பூசுவது அநாகரிகமான செயலாகவே படுகிறது. அத்துடன் முத்தாய்ப்பாய் இதில் பங்கு பெற்ற கலைஞர்களின் உழைப்பு வீண் விரயம் செய்யப்பட்டுள்ளதாக அனுதாபப்படுகிறார் அழகு! ஆனால், தமது உழைப்பின் பலனை இத்தகைய வீண்பழிகளையும் தாண்டி கண்டடைகிறார்கள் இத்தகைய கலைஞர்கள் என்பது உண்மை!

இறுதியாக, விமர்சனங்கள் ஆக்கத்தை தூண்டுபவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், அழிவை, நாசத்தை உண்டுபண்ணாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் எனது கருத்துக்களை இங்கு வைத்துள்ளேன். மற்றவர்கள் மேல் (இலகுவாக) முத்திரை குத்துவது, சேறு அள்ளிப் பூசுவது, தமது கருத்துக்களுக்குச் சார்பாக இல்லை, தமக்கு உடன்படாத அரசியலைப் பேசவில்லை என்பதற்காக கலைஞர்கள் மேல் திணிப்புக்களையும், நிர்வந்தவர்களையும் உண்டு பண்ணுவது போன்ற பல போக்குகள் அழகு குணசீலனின் விமர்சனத்தில் இருப்பதை வாசகர் கண்டுகொள்வார். இந்த விமர்சனப் போக்குக்கு என்ன பெயரிட்டு அழைக்கலாம்? என்பதை வாசகர்களிடம் விட்டு விடுகிறேன்.

அரிசுபுத்திரன்
சுவிஸ்

பூமித் தொட்டிற் சீலை

01
ஆடுது பூமி ஒரு தொட்டிளாக
சா, என்ன ககம்!
பூமியின் இருதொங்கலின் நுனியிலும்
கண்படாக கயிறு கட்டி
உயர்த்திப் பிடித்து யாரோ வைத்துக் கொண்டு
உறங்கவும் உசுப்புகிறான்
எழும்பவும் ஆட்டுகிறான்

கண்படாக கயிறு கட்டி
இதமாக ஆட்டுகிறவரே
கை நழுவி கயிறு விழாது பார்த்துக் கொள்
கை தவறின் என்னவாகும்

தொட்டில் கட்டி
அதிமைமைப் போட்டு
ஆட்டி உறங்க வைப்பதும் பின் உசுப்பி எழுப்புவதும்
என்ற மிக நன்று
அகற்காகத் தொட்டி
நன்று செலுத்துவேன் உனக்கு.

தொட்டில் கட்டி,
ஏன் எனமை இனங்காளாக்கினாய்
ஏன் எனமை பல மொழி பேசவைத்தாய்!
இனங்களாலும் மொழிகளாலும் நீகட்டிய வளை தொட்டிற் சீலை
சிவந்து போயிருக்கிறது பாரி!

தொட்டில் கயிற்று நுனியை நிலக்கிழவியின் குடிசைக் துணில்
பலமாய்க் கட்டிவிட்டு
கயிறு பிடித்து மெல்ல மெல்ல இறங்கி
வா இங்கே
வந்து தொட்டிற் சீலை வீர்த்துப் பாரி - இரத்தும்... இரத்தும்!

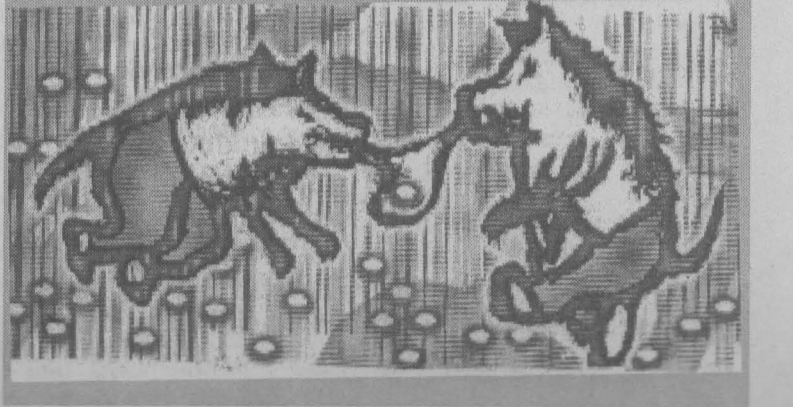
நீ நினைத்தால்,
சீலையின் இரு தொங்கலையும் பிடித்து
இறுக்கி முடிச்சொன்று போட்டுக்கட்டி
உன் முதுகில் சுமத்து
ஒரும் கவன ஆற்றில் போட்டுத் தாட்டுக் கழுவிவரு.

02
அவர்
இனங்களும் மொழிகளும்
உங்களை வீக்தியாசம் கண்டு கொள்ளக் தான் என்றும்
என்னிடத்தில் எல்லோரும் ஒரே பிள்ளைகள் தான் என்றும்
செய்தி அனுப்பி வைத்தார்

03
பள்ளிகளும் கோயில்களும் பஞ்சலைகளும்
உள்ளே இருந்தும்

பூமித் தொட்டிற் சீலை இன்னும்
வளைமையாகவில்லை

கே. முளாஸ்

மன்னிப்பாய் மலையக...". 'அழகான அந்தப் பனைமரம்' என்ற பாடல்கள் எல்லாம் இந்த அர்த்தத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நாடக ஆசிரியரும் அதையே நோக்காகக் கொண்டிருந்தது. புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தாலும் 'முழுத் தமிழ் ஈழம்' என அழுத்தம் கொடுக்கும் போது விடயம் வேறுவிதமாக அமைகிறது என்பதை ஆசிரியர் கவனத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த நாடகத்தில் 'முருகப் பெருமான் பாத்திரம்' அதன் உள்ளடக்கத்தில்

நாடு. அந்த நாட்டுக்குள் பல இனங்களும், ஏன்.. பல மொழிகளும் கூட வாழத்தான் போகின்றன. தமிழீழம் என்பது ஒரு நாட்டின் பெயர். அவ்வளவுதான். தமிழீழம் என்பதால் தமிழ் மொழி பேசத் தெரிந்தவர்கள் தான் வாழலாம் என்று அர்த்தம் கொள்ளத் தேவையில்லை. சமஷ்டி, சுயநிர்ணய உரிமை என்றெல்லாம் 'தீர்வுகள்' பற்றிப் பேசும் போதும், 'பிரிந்து செல்ல முடியாது' என்பன போன்ற குழப்பமான கருத்துக்கள் நிலவும் சூழலில், தமிழர்கள் 'தனி நாட்டுக்காகத்தான்' "தனித் தமிழீழத்துக்காகத்தான்" போராடுகிறார்கள்

உக்கிலிருந்து விசும் காற்றே என் பாடல் கேளாயோ, தெற்கிலிருக்கும் மனங்கள் எரிவதை பாராயோ, நீ இதயமற்ற அரக்கனோ- எனதுயிர் தாய் நாட்டை துண்டாக்கி தர வேண்டுமா உனக்கு - அதுவரை தீராத இல்லையா என் கொலை கணக்கு.

சாரதி ஆசனத்தை ஒட்டினாற் போலிருந்த கம்பியொன்றில், தன் முதுகை வாக்காக சாய்த்துக் கொண்டு, அச்சிங்களப் பாடலை பாடிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு சிறுவன். ரபானில் இழைந்து, துரிதமாய் பிரிந்து நிர்த்தமியும் அவன் கைவிரலிடை துள்ளிசை பீறிட்டுக் கசிந்தது. அது காற்றிலாடி உருக்கொண்டு, சனங்களின் செவிகளை நிறைத்தது. அவன் குரலின் கம்பீரமும், அதனோடு அழுது வந்த சோகமும் ஏக்காலத்தில் கேட்போர் உயிரையும், சதையையும் உலுக்கியெடுத்தன. பாதி மூடித் திறந்திருந்த அவன் விழிகள் பாடிப்பாடி மோனத்தில் லயித்திருந்தன.

பாடிக்கொண்டிருப்பவனுக்கு இதன் ஆழம் புரியாமல் இருக்கலாம். எழுதியவனுக்குமா. ஜன்னல் வழியே இவன் பார்வை எகிறிற்று. சிலாப்பத்திலிருந்து ஆணமடுவ செல்லும் இந்த பஸ்ஸினுள் அப்பாடல் வரிகள் தான் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. வெளியே ஒரே சுருதியில் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வழக்கமாக பஸ் ஸ்டாண்டில் மழைக்கு ஒதுங்கும் ஆடுகளும், கட்டாக்காலி மாடுகளும் போக்கிடமின்றி தறிகெட்டுத் திரிந்தன. நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு நிரம்பியிருந்தகுழிகள் ஆரவாரமாய் ததும்பி வழிய ஆரம்பித்தன. இவனுக்குப் பின் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தவன் கண்ணாடிகளை இழுத்து விட்டான். தூவாணம் விசிறும் சில-வென்ற காற்று பஸ்ஸினுள் நிறைந்தது.

ஒரே குடையுள் புதிதாக திருமணம் முடிந்த ஒரு முஸ்லிம் ஜோடி, எதிரே உள்ள பழுக்கடையில் பேரம்பேசி, ஈற்றில் எதுவும் வாங்காமலே அடுத்த கடைக்குத் தாவியது. இருவர் முகத்தில் தாம்பத்திய சுகத்தின் உயிர்ப்பிருந்தது. லஜ்ஜை விலகாத அப்பெண்ணின் முகம் மஞ்சளித்து கனிந்திருந்தது. கூண்டிலிருந்து திறந்து விட்ட ஒரு ஜோடிப் புறாக்கள், கூரை மேலிருந்து சுதந்திரமாய் பார்ப்பது போல், பஸ் நிலையம் முழுக்க அவர்களே கமகமத்தனர். இந்த தூறல் மழைக்கு குடைபிடித்துச் செல்லும் அற்புதக் காட்சி பார்ப்பதற்கு பரவசமாய் இருந்தது. வெகுநேரம் அவர்கள் மறையுடனும் இவன் கண்களும் அந்த ஜோடிகளின் முதுகை விட்டும் அகல மறுத்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் கிடைக்க வேண்டிய திருமண அழைப்பிதழ் தாமதமாகி கிடைத்தாலும், அவசியம் கவந்துகொள்ள வேண்டிய நண்பனின் திருமணம் என்பதாலும், இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையின் விடுமுறையைக் கூட அனுபவிக்காமல் இப்படி அல்லாட வேண்டியதாயிற்று! மணக்குள் சலித்துக் கொண்டான். அவன் திருமணத்திற்கு குறைந்தது இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாவது போக வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான். கூடமாட ஒத்தாயசாகவும், அவனுக்கு பொழுதுபோக்கவும் இருந்திருக்கும். இப்படி மூன்றாம் மனுஷன் போல விருந்துக்குப் போய் திரிப்பென அமரும் காட்சியை நினைக்கையில் இவனுக்கே உரிய இயல்பான லஜ்ஜையும் - சங்கடமும் தொற்றிக் கொண்டன.

இந்தப் பேருந்து புறப்படுவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடமாவது பிடிக்கும். 'கண்டக்டர்' தன் சகபாடிகளுடன் வெளியே உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தான். சாரதியைக்காணவில்லை. கிராமங்களை ஊடறுத்துச் செல்வதால் இப்படியொரு அசட்டை இவர்களுக்கு. கருவிக் கொண்டு மறுபடியும் ஜன்னலுக்கு வெளியே புதினம் பார்க்கத் தொடங்கினான். இந்த திருமணத்திற்கு செல்வதில் உள் மனசில் ஒரு ரகஸ்ய இன்பம் அளித்துக் கொண்டே இருந்தது. அணைபோடவியலா ஆனந்த சாகரம் அது. இவனும், நண்பனும் தொழில் பார்த்த இடத்தில், இவன் காதலித்து பின் வேறொருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுச் சென்ற முதற் காதலி, நண்பனின் ஊரில் தான் செட்டிலாகி இருக்கிறான். "என் திருமணத்திற்கு வருவதன் மூலம் உனக்கு ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய்கள் என்று எழுதி இவனுக்கு மூப்பிள்ளை வேறு ஆசையூட்டியிருந்தான். மால் காதல் என்றால் சும்மாவா. கல்வெட்டு மாதிரி, குருட்டு வெளவாலாய் அந்தக் கனவுகளைத்தேடி எப்போது நினைத்தாலும் மனம் இடறி விழுகிறது. மீட்டிப் பார்க்கையில் சொல்ல முடியாத ஆனந்த மயக்கம். அந்த சிங்களப் பாடகன் இறங்கியதைத்

தொடர்ந்து ஒரு நோயாளி ஏறினான். கைபனியனும், சிங்களவர் விரும்பி அணியும் பிஜாமா சாரணும் அணிந்திருந்த அவனுக்கு தலைப்பாகை அவ்வளவு எடுப்பாகத் தெரியவில்லை. முன்னர் கரும் உழைப்பாளியாக இருந்திருக்க வேண்டும். தசைகள் உருண்டு முறுக்கேறியிருந்தன. சில வைத்திய அறிக்கைகள் Xரே படங்கள் என கடை விரித்து மிக அட்டகாசமாக பேசத் தொடங்கினான். இவன் தனது அலுவலக நண்பர்களிடம் வரம் பெற்று

மண்ணின் மைந்தர்களுக்கும் இந்த இறுக்கம் மனசில் கருவிக் கொண்டாடாதிருக்கின்றது. வலுக்கட்டாயமாக இந்த தேலம் அனுபவிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட அசென்கரியங்களில் இதுவும் ஒன்றாகிவிட்டது.

அவன் பணம் கறக்க பாவித்த உத்திதான் இவனை சினங்கொள்ளச் செய்தது. அவன் நேயர்க்கு காரணம் தமிழர்களாம். 'பொடியன்'கள் இவனை கடலில் வைத்து சுட்டார்களாம். அதனால்

ஏறி. சில்லறைகளை பிடுங்கிச் சென்றனர். கடைசியாக ஒரு பெண் தன் கைக்குழந்தையுடன் ஏறி, அதே பல்லுவியைப் பாடி சற்று அதிகமாகவே வாங்கிக் கொண்டு போனான். ஒரு இராணுவ வீரரின் விதவை மனைவிக்கு இந்த பஸ்ஸில் அதிகம் மரியாதை இருந்தது.

சற்று நேரம் கடலை விற்பவன், பேப்பர்காரன், "பென்லி" சாமான் விற்பவன் என பஸ்ஸே மூச்சுத் திமுதிமுத்தது. கண்டக்டர் முன் சீட்டிலிருந்து 'டிக்கர்' கிழிக்க ஆரம்பித்தான். அதக்கி வைத்திருந்த வெற்றிலை சொதப்பல் சற்றுக் குறைந்திருந்ததால் இப்போது தெளிவாக அவன் பாஷை புரிந்தது. அடிக்கடி வெற்றிலைசாறை புறங்கையால் வழித்து, மேற்கனிசனில், தேய்த்துக் கொண்டே காரியத்தில் கண்ணாய் இருந்தான்.

இந்தப் பிரயாணமே இவனுக்குப் பல அசென்கரியங்களைத் தந்தது. குழந்தைத்தனமாக இந்நாட்டை சேதாரம் பண்ணும், புழுக்களைப் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினான். கையிலிருக்கும் தமிழ்ப் பேப்பரைக் கூட விரித்துப் படிக்க முடியாத ஒரு தமிழ் வெறுப்பு அங்கிங்கொணராதபடி எங்கும் நிறைந்திருப்பதை உணர்ந்தான். இந்த இலட்சணத்தில் தமிழில் குயில் பாட கனவு காணும் வைரமுத்துவை எதிரில் நிறுத்தி நாலு வார்த்தை உறைப்பாக கேட்க வேண்டும் போல் ஆவேசம் வந்தது.

விடுதலையின் பெயரால், இனத்தின் பெயரால், மதத்தின் பெயரால் மக்களின் வரிப்பணத்தில் சண்டைபோடும் ரொபின் ஹூட்டுக்களும், அரசியல் அதிசயங்கள் நிகழ்த்திக் காட்டும் சக்திமான்களும் மலிந்துள்ள தேலமிது.

பஸ் ஒட்டம் பிடித்து, நகரத்தை விட்டும், கிராமங்களின் ஊடாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இருமருங்கிலும் வயல்வெளிகள். கதிர்கள் முற்றி அறுவடைக்குத் தயாராய் தலைகுனிந்து நின்றன. இவன் கிராமத்திற்கே உரிய ஈரலித்த காற்றை நீண்ட யுகங்களின் பின் ஆன்மா நிறைய கவாசித்தான். நறுமணக்கதம்பம் முகத்தில் வழிந்தது. கண் தொடும் எல்லை வரை பச்சைக் கம்பள வயல்களே வியாபித்திருந்தன. வாயக்காலில் மணவெட்டி கழுவும் உழவர்கள், கடகத்துடன் குதுகலித்து வரும் சிங்களப் பெண்கள். அவர்களெத் தொடர்ந்து கதிர்களுடன் வரும் சிறுமிகள். ஒரு கொக்கு எப்போதும் போல் உறும்பின் வரும் வரை வாயக்கால் ஓரம் தவத்தில் நிற்கிறது. சில இயல்புகள் எல்லா மணன்றிற்கும் ஒத்ததாகவே அமைந்து விடுகின்றன. வயல்வெளிகளும், அதன் ரம்யக் காட்சிகளும், ஏகமாய் இசைவு பெறுவதில் இன, மொழி, தேல வேறுபாடுகள் காட்டுவதில்லை.

இவன் மனம் பரவசமடைகிறது. எப்போதோ மண்ணில் விழுந்த பறவை. உயிர் பெற்று, மீளவும் வெறி கொண்டு பறப்பதைப் போல் ஆகாசத்தில் சிறகு விரியப் பறந்தான். ஐந்து நிமிட தரிசனத்தில் எத்தனை யுகங்கள் கண் முன் விரிந்து பழிப்புக் காட்டி மறைந்து விட்டது. ஒடும் பஸ்ஸிலிருந்து எல்லாக்க் கனவுகளும் பின்னோக்கி நகர்ந்து போயின.

இந்தக் கிராமங்களின் புரிய மரங்களில், காரை பெயர்ந்த கவுர்களில் எல்லாம், ஒரே தேலம், ஒரே மக்கள் போல்டர்களே அடைத்திருந்தன. இவனுக்கு

உதட்டின் கோணத்தில் கேலிச் சிரிப்பு துள்ளியது. இன நல்லுறவை எப்படியெல்லாம் கட்டியெழுப்பு கின்றார்கள். அழுகின்ற பிள்ளைக்கு மீட்டாய் வாங்கிக் கொடுப்பதான கோஷங்கள், கேட்டுக் கேட்டு சலித்து விட்டது.

தெருக்கூத்தாடிகள் போல் பெரும்பாலான அரசியல்வாதிகள் நடந்து கொள்கின்றார்கள். வடக்கிலிருந்து இளைஞர், யுவதிகள் தென்னிலங்கைக்கு 'கிரிக்கர்' மட்டையை தூக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள். மகநாயகர்களின் நெஞ்சம் பூரிக்கின்றது. பத்திரிகையாளர்களோ விளைவாட்டின் மூலமாக "இளவு உறவுப் பாலம்" என தலைப்பிட்டு எழுதிக்க் குவிக்கின்றார்கள்.

தென்னிலங்கை யுவதிகளும், இளைஞர்களும் யாழ்ப்பாணம் செல்கிறார்கள். இரண்டு தெருக்கூத்து. ஒரு விழா. சமாதானம் வந்துவிட்டது. தமிழர்களும், சிங்களவர்களும் ஒற்றுமையாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் தான் வலிந்து சண்டை செய்கிறார்கள். மல்வத்தையிலிருந்து அறிக்கைகள் பிறக்கின்றன. இனங்களுக்கிடையே நல்லுறவு

சிங்கள மொழியின் கிருபையால் அந்த நோயாளியின் பேச்சை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினான். வெளிப்பராக்குகள் கண்ணை விட்டும் மறைந்தன. ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க அவன், தன் மேற்சட்டையை நீக்கி வயிறுப்பு அண்ணை ஏலம் விட ஆரம்பித்தான். சில இனசுகள் அருவருப்பாய் முகம் சுழித்து ஜன்னல் வழியே சப்தமில்லாமல் எச்சில் துப்பினர். மழையை ரசிப்பது போல் பாவ்வாக் காட்டி அந்த அருசையை தவிர்க்க முயன்றனர்.

இவன் இதைப் போன்று எத்தனை ரணங்களைப் பார்த்துவிட்டான். தனது தாய் மண்ணில் தன்னெதிரில், உடன் பிறப்புக்களும், உடன் பிறவா உறவுகளும் தலைவேறாக, அங்கங்கள் சிதைந்து இரத்தம் உறைய மண்ணில் கிடந்த கொடூர நிகழ்வுகளைவிட, வேறென்ன கொடுமை உண்டு. அந்த கொலைக்களத்திலிருந்து இறுகிய மனம் இவனுடையது. ஏன் இவன் வாழும்

இவனால் உழைக்க முடியவில்லை. குடும்பத்தை காப்பாத்த வேண்டும். இந்த புண்ணுக்கு வைத்தியம் வேறு செய்ய வேண்டும். ஆதலால், சிங்கள மக்களே உங்கள் இனத்தவனை காப்பாற்ற உதவுங்கள்.

சிங்கள இனத்தின் சாதாரண பிச்சைக்காரனுக்கும் சோறு போட இந்த யுத்தம் கை கொடுக்கின்றது. ஒருவன் பாடிக் கறந்தான். இன்னொருவனோ ஆடிக் கறக்கிறான். எல்லோருக்கும் மூலதனம் 'தமிழ்பேசம் இனம்'. போகிறபோக்கில் தெருக்கூத்தாடிகளையும் இந்தப் போர் இலட்சாதிபதியாக்கும் போல், நிகழ்வுகள் கடுமையாக உள்ளன. இவ்வாறான தருணங்களில் இவனுள் கண்கொழும் உணர்வுகள் ஆற்றுப்படுத்த முடியாமல் எரியத் தொடங்கின. சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரு ஒழுங்கில், ஒவ்வொரு துறையிலும் தேர்ச்சி பெற்ற யாசுகர்கள் பஸ்ஸில்

அழியாத

80 - 90களில் ஒரே ஒரு நாடகம் (தழுவல்களை ஒதுக்கி) ராமானுஜர் எழுதியுள்ளார். இது தேசிய நாடகப்பள்ளி ஏற்பாடு செய்து நடத்திய நாடகப் பட்டறையில் பட்டறைத் தயாரிப்பாக மேடையேறியது கடந்த வருடம் சென்னையில். பட்டறையின் இயக்குனர் டில்லி தேசிய நாடகப் பள்ளியின் பேராசிரியர் கே. எஸ். ராஜேந்திரன். மேடையேற்ற சாத்தியம் இல்லாத போதே நாடகம் எழுதிய-தற்கும், சம்பிரதாய வடிவில் நவீன நாடக மோஸ்தரில் மயங்காது எழுதியதற்கும் இந்திரா பார்த்தசாரதி பாராட்டுக்குரியவர். சுஜாதா இப்போது நாடகங்கள் எழுதுவதில்லை என்பதை நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

ராமானுஜர் நவீன நாடகக் கட்சிகள் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒன்று. ஏனெனில், இந்நாடகத்தில் ராமானுஜர் சாதாரண மனிதராக

இடைப்பட்ட காட்சிகள் எதையும் எத்தனையையும் வெட்டிவிட்டாலும் ஏதும் யாருக்கும் வெட்டப்பட்டது தெரியாது. இன்னொரு விஷயம். ராமானுஜர் இக்காலத்திற்கேற்ற சரியான ஒப்புதலான அரசியல் கோஷங்களை எல்லாம் எழுப்புகிறார். ராமானுஜர் தன் 11ம் நூற்றாண்டு சீர்திருத்த தத்துவதரிசியாகவே இருந்திருக்கலாம். அப்படி இருந்து கொண்டே 90களின் மதவாதிகளின் (எல்லா மதவாதிகளுக்கும் தான்) பழமைக்கு விரோதிகளாகக் காட்சியளித்திருப்பார். காலத்தை மீறி ஒருவர் வாழ்கின்றார் என்றால் அது இந்த அர்த்தத்தில் தான். அவ்வக்காலத்திய கோஷங்களை உச்சாடனம் செய்விப்பதால் அல்ல. 90களில் தன் நியாயத்தை ஸ்தாபிக்க தன் உறவை நிலை நாட்ட அவர் அம்பேத்கர்வாதியாக வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படிச் செய்தும் இந்திரா பார்த்தசாரதி யாரை மகிழ்விக்க விரும்பினாரோ அவர்களை மகிழ்விப்பதில் வெற்றி பெறவில்லை.

அறுபதுகளின் கடைசியிலே எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலே "டிராய் நகர்த்துப் பெண்கள்" என்ற கிரேக்க நாடகம், அதன் பாத்திரங்களின் மேடைச் சவனமும் அவர்கள் அணிந்திருந்த நீண்ட கறுப்பு மேலங்கிகளும், அவை சவனத்தின் போது பெறும் தோற்றமும் எல்லாம் பாலே நடன அமைப்பை எனக்கு காட்சி தந்தன. எவ்வளவு ஆனந்த பரவசம் தரும் அமைப்பும் சவனமும் அவை! நவீன தமிழ் நாடகக்காரர்கள், இந்த நவீன நாடக பட்டலம் தயார் செய்வதற்கு முன்னதாகவே இதே கிரேக்க நாடகத்தை செ. ராமானுஜம் முற்றிலும் வேறான பாணியில் வேறு பத்தியில் "வெறியாட்டம்" என மேடையேற்றினார். இது தான் தமிழில் மேடையேறிய பத்திகள் கொண்ட சோதனைபூர்வமான வெற்றிகரமான நயாபிப்பு என நான் அதைக் கொண்டாடினேன். (என்னுடைய விமர்சனம்: Financial Express-2.9.87) அது டேப்பில் பதிவிடப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தேன். தென் பிராந்திய நாடக

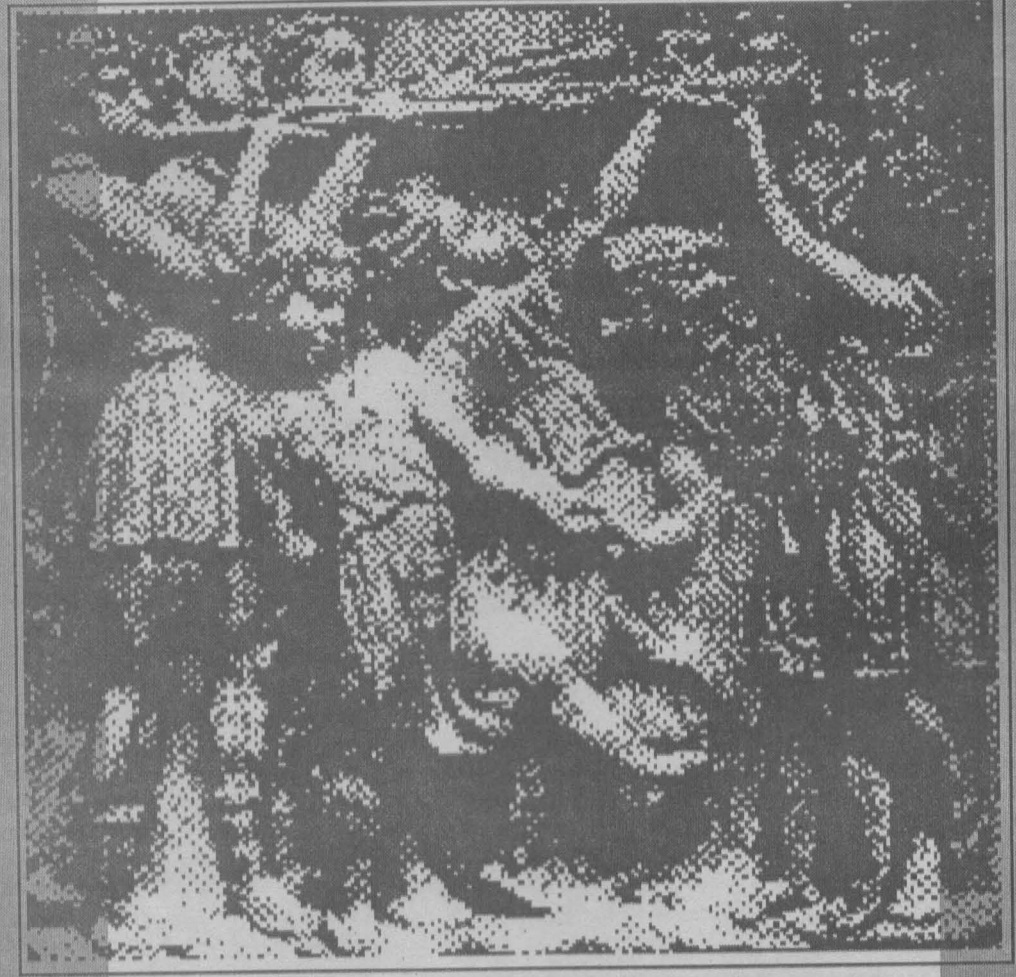
நாடகம். சி.எஸ். செல்லப்பாவின் "முறைப்பெண்"... தான் மேற்கொண்ட வேலையில் தன் கைத்திறன் காட்டும் ஓர் எழுத்தாளன். தான் கையாளும் மொழியின் மீது, தன் சொற்களின் மீது தன் பூரண ஆதிக்கம் செலுத்தும் வல்லமை கொண்ட எழுத்தாளன். தன் சொற்களுக்கு எத்தகைய நாடகபூர்வமான வலுத்தரமுடியும் என்பதற்கு உதாரணம் செல்லப்பாவின் "முறைப்பெண்". டில்லியில் இருக்கும் நாடக தயாரிப்பாளர் கே. பெண்ணேஸ்-வரலுக்கு இதை மேடையேற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றவே அது மேடையேறியது. தமிழ் நாடக மேடைக்கு மாத்திரம் திறன் வாய்ந்த நடிகர்கள் இருந்திருந்தால் எத்தகைய சக்தி வாய்ந்த நாடகமாக அது ஆகியிருக்கக் கூடும் என்று நினைத்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பை அந்த நாடகமும், மேடையேற்றமும் தந்தது. ஆனால், தமிழின் நவீன நாடக மேதை கருக்கு

மேடை, காலனியம், பழம்பசலி என்று கடாசப்பட்டு விட்டன. இவை மட்டும் கவனிக்கப்பட்டிருந்தால், துயமனதுடன் மேடையேற்றப்பட்ட நடிகக்கப்பட்டு சர்ச்சிக்கப்பட்டிருந்தால் எதிர்காலத்தில் ஓர் உண்மையும், காலத்தோடு உறவாடும் குணமும் கொண்ட சீரிய நாடக மரபு கட்டமைக்க அடிக்கற்களாகவாவது இவை பயன்பட்டிருக்கக்கூடும். அடிக்கற்கள் எப்போதும் பலம் தருபவை. தம்மம் மறைத்துக் கொள்பவை. அவற்றிற்கு விளம்பரம் தேவையில்லை. ஆனால் நவீன நாடக உலகம் என்னும், தமிழ் பிராணி கற்றாழைபோல காளான்போல வெகுதூரத்திற்கு தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளும். இருப்பது தான் மாத்திரமே இந்த அகன்ற பெருவெளியில் என பெருமியம் கொள்ளும். காளான்களின் குணம் அது. ஆகவே, அதன் தனி-மையை வெகுதூரம் காட்சி தரும் குணத்தை எப்படி வேண்டாமானாலும் அது அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளும்.

தமிழ் நாடக இலக்கியம்

நான் இப்போது ந. முத்துசாமி பக்கம் திரும்ப வேண்டும். அவர் ஒரு நல்ல சிறுகதாசிரியராக இருந்தார். சிறு நீள நாடகங்கள் அவர் எழுதத் தொடங்கியபோது அவற்றில் ஒரு கிராமியமும், நாகரீகப் பகடடற்ற நாள்க்கின்மை, பட்டிக்காட்டுத்தளமும் இருந்தன. இதை நான் வரவேற்று இதற்கு எத்தகைய நடப்புப் பாணி வேண்டும் என்று 1973லேயே "மழை" நாடகத்திற்கு எழுதிய முன்னுரையில் எழுதியிருந்தேன் பின்னர் தெருக்கூத்து அறிமுகமும் அவருக்குக் கிடைத்தது. எப்படி என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது அவர் மறுப்பார். ஆனால், தன் இயல்பான வளர்ச்சி பெறாது, தெருக்கூத்தின் ஆத்மாவை அறியாது அதன் வெளித்தோற்றத்தில் தான் தெருக்கூத்து இருப்பதாக எண்ணி, என்னென்னமோ கோணலான வளர்ச்சி பெற ஆரம்பித்தார். பட்டிக்காட்டுத்தளம் இயல்பாக இருப்பின் அதுவேறு விஷயம். ஆனால் அது தற்பெருமைக்கான 'இதோ பார்! என்னைப்பார்! என்பதற்கான ஒரு Brand ஆக வேலிளாக ஆகிவிட்டால் சய விமர்சனம் செய்து கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்து விட்டது என்று அர்த்தம். முத்துசாமியே ஒரு தனிப்பிரவி. "ஆஹா என்ன கவிதை! என்ன அழகு, என்ன மயிரக் கூச்செறிவு" என்று அவர் பரவசம் அடையும் விஷயங்களைப் பார்த்தால், இது சாமி வந்த சமாச்சாரமோ என்று தோன்றும். அவர் பரவசம் அடையும் விஷயங்களில் அப்படி ஒன்றும் இராது. எதையும் அதன் வெளித்தோற்றத்தை வைத்துக் கொண்டே அதன் உட்பொருளாக நினைத்து பரவசம் அடைவதும் அவர் இயல்பு. இது தான் அவர் கையாளும் மொளளி பாணைக்கும் நேர்ந்தது.

என்பது தான் நூல்களில்

— வெங்கி சாமிநாதன்

பட்டறையின் வகுப்பறைகளில் இந்திரா பார்த்தசாரதி "நற்கள்" நாடகத்தில் பெற்ற சாதனையின் சிகரத்திலிருந்து மிகப் பரிதாபகரமாக ராமானுஜர் நாடகத்தில் வீழ்ந்து விட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டார். காரணம் நந்தன் தீண்டப்படாத குலத்தைச் சேர்ந்த கூலி விவசாயி. அவன் நாடகத்தின் ஹீரோ ஆகலாம். ஆனால், பிராமணரான ராமானுஜர் என்ன தான் புரட்சிகர வசனங்கள் பேசினாலும், சந்தேகத்திற்கிடம் தரும் போலி மனிதராகத் தான் இருக்க முடியும். ஒரே ஒரு சமாநாடும். இந்திரா பார்த்தசாரதி நாடகாசிரியராக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளார். சுஜாதா போல தீண்டத் தகாதவராகி-விடவில்லை. ஆனால், அவ்வளவோடு திருப்தி. அடைய வேண்டும். நவீன நாடக வேலிலுக்கு அவர் ஆசைப்படக் கூடாது. நவீன நாடக ஆசிரியர் உலகில் அவருக்கு பிரஜா உரிமை கிடையாது.

இங்கு நான் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுப்படுத்த வேண்டும். நாடக வடிவிலும், நடப்பு பாணியிலும் மேடையேற்றத் தோரணங்களிலும், சோதனைகள் கூடாது என்பதல்ல. புதிய முயற்சிகள் கூடாது என்பதல்ல. இவை பற்றி எனக்கு ஏதும் வெறுப்போ, முன்தீர்மானங்களோ கிடையாது. ந. முத்துசாமியின் புதிய வடிவை, சோதனைகளையும், வேறு யாருக்கும் முன்னர் வரவேற்றவன் நான். இப்போதும் அலகாஷியின் தயாரிப்பில்

'முறைப்பெண்' பழம் பாணி நாடகம். தொடரப்பட்டாத தீட்டுப்பெருள். இன்னொரு பார்வையில் 'முறைப்பெண்' புதிய செய்தி ஏதும் தாங்கி வரவில்லை. இது ஒரு குடும்ப நாடகம். அதிலும் எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படும் சய கௌரவம், குடும்ப ஜாதி கௌரவம் மிக்க தேவர்குடும்ப நாடகம். இது போன்று வேறு முயற்சிகளும் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றில் ஜெயந்தனின் "நினைக்கப்படும்" என்பதும் ஒன்று. இது சிறிதும், பெரிதுமான பல காட்சிகளைக் கொண்ட நீண்ட நாடகம். ஒரு சில காட்சிகளே முழு நீளநாடகமாகவும் கூடும். சமூகத்தில் தனிமனிதனில் நிகழ்ந்துள்ள தார்மிக சரிவு மாற்றம் பல காட்சிகளாக பல துறைகளில் இது விரிகிறது. இதை ஜெயந்தன் ஒரு குறும்புத்தனமான புன்சிரிப்புடன் தூர நின்று பார்க்கிறார். ஆனால், இவ்வளவும் புறமொதுக்கப்பட்டு விட்டன. எதுவும் தொடரப்படக் கூட இல்லை. காரணம் தமக்கென அப்பிராயம் ஏதும் இல்லாது தம்மை கருத்துவாதிகளாக நினைத்து உலவும் ஊதிப் பெருத்த தலைகள், லேபினைப் பார்த்து அடையாளம் சொல்லும் நவீன நாடக கர்த்தாக்களின், தம்முடைய முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி ஊதிய பிரமைகள் கொண்ட மண்டைக்கனங்களால் இவை எல்லாம் படச்சட்ட

இக்கால கட்டத்தில் இன்னொரு

